Qualsevol dia...

...les places poden desbordar-se.

6è recull de contes *antiautoritaris*

Índex de contes

Correccions a càrrec de la secció correctora de Negres Tempestes.

Il·lustració de la portada i de les pàgines 39 i 49
per *La Marietta* (lamarietta@gmail.com)

Il·lustracions de la contraportada
i de les pàgines 43 i 74
+ maquetació a Can Biarlu :

Producció Editorial:
Negres Tempestes
www.negrestempestes.org

Dipòsit Legal:
Printed by Publidisa

Històries disperses

Sabia que algun dia havia de passar. El que no s'esperava era que fos d'aquella manera tràgica. En vista de l'estat del cotxet i de la mare no necessitava ni baixar del cotxe.

Estava consternat... Al seu voltant s'aplegava una multitud horroritzada. Sabia que el més correcte era trucar a urgències i sortir per compartir el dol col·lectiu que dels vianants. El seu cos, no obstant, es negava a bellugar cap múscul.

Astorat es va adonar que el que més li preocupava era com explicaria a la seva dona que n'havia atropellat una altra per haver-se distret mirant un anunci de llenceria.

La model i els seus pits seguien allà, feliçment aliena al batibull.

Les sirenes ja se sentien.

Una patrulla d'urbans es va aturar a l'indret del sinistre. Un d'ells va baixar i li va picar el vidre. L'altre es va comunicar amb la central.

* * *

El regidor de via pública treia foc pels queixals. Ja era el quart mes seguit que li fotien l'estadística enlaire.

Assegut en el despatx es preguntava com ho justificaria da-

vant els companys de partit. L’oposició estaria encantada...

Sincerament afectat tenia motius per témer pel seu futur polític. Sense ser brillant no era una mala peça de la secció local però els números eren cruels.

L’home se’n va anar a donar una volta. Els batibull que va veure a la sucursal no el va ajudar a tranquil·litzar-se.

* * *

Palplantat davant la guixeta passà de l’estupefacció a la ràbia.

-No sóc una cosa.

-Següent.

-No sóc una cosa, malparit!

Davant l’estupefacció general començà a picar el vidre. Ningú va gosar intervenir. L’home de l’interior es va acollonir una mica però l’home no va insistir. En M.S. se’n va anar remugant i negant amb el cap. La pressió podia amb ell i no li agradava.

* * *

L'agent va dubtar un instant però no va considerar necessari intervenir. A més tenia pressa.

Va arribar a l'edifici dels jutjats. Va fer el canvi de torn i va entrar a donar un cop d'ull a la sala on s'estava celebrant el judici. El primer que va sentir va ser una dona que deia:

- No, vosaltres feu.

El magistrat i el fiscal es van mirar

- És que no cal negar la realitat; l'aparell judicial té com a funció principal protegir el sistema, les persones som secundàries.

- Això és una suposició molt agosarada.

- Això és un fet. Per tant no és que em negui a declarar: preferiria enllestir-ho ràpid.

L’advocat la va mirar preocupat però davant el gest de la dona s’abstingué d’interrompre-la.

- Miri, el poder que vosaltres teniu no us l'atorga la raó sinó la relació de forces actual que permeten que una minoria imposi la seva voluntat al comú de la gent. Per tant no podeu pretendre raonablement que consideri legítimes les vostres sentències. Ara mateix estic a les vostres mans, així que feu.

L'agent va sortir al passadís tancant la porta al seu darrere i es va quedar pensatiu. Va fer una volta. Com sempre, cap al migdia solia baixar l’afluència de gent i va aprofitar per xerrar durant cinc minuts amb el guarda de seguretat de l’entrada.

Des que s’havia separat, de tant en tant li explicava històries de quan sortia de festa. Sovint tenia la impresió que volia fer-li enveja amb aquella mena de llibertat recuperada, encara que hagués de passar pensió per un crio. En tot cas ho trobava entretingut... Tampoc creia ni la meitat del que li explicava. Per la seva banda ell estava orgullós de tenir una dona ben guapa que cada vespre l’esperava a casa amb el sopar fet. A més tenia un fill molt obedient i els tres solien anar a la casa de la Cerdanya. Quan s’explicaven anècdotes els dos solien acabar amb un somriure cordial però pensant per a si “Pringat...”

* * *

El jove va sortir dels jutjats d’acompanyar son pare, acusat d’estafa. Feia anys que havien perdut el contacte però allò era força major. En tot cas les proves no eren del tot concloents i l’advocat els va tranquil·litzar. El pare es va oferir a portar-lo a l’Universitat però ell va preferir anar-hi a peu per esventar la tensió xino-xano.

Al vespre també va tornar caminant.

Mentre avançava pels carrers del seu barri amb un fil de lluna creixent a la seva esquena es va adonar que la serenor l'havia tornat a trobar. Poc a poc aquesta serenor es va anar transformant en una eufòria profunda. Pertanyia a aquells carrers com el pírcing al seu llavi. Ho notà vivament i la gratitud refermà, un cop més, la decisió de protegir-los. El van venir a trobar moltes consideracions que es van esvair davant l'única certesa que realment l'interessava assaborir: que les coses valen la pena.

* * *

El vell va saludar el noi de camí cap al contenidor de la brossa.

Com cada vespre treia el gos i anava a fer una canya al bar amb dos amics vells com ell. Les seves dones ja hi estaven acostumades i fins i tot ho agraïen. La dona del vell l'estimava molt i se sentia estimada però, com ell, era realista. I en realitat considerava un luxe no haver de disputar el comandament de la tele havent sopat. A més el vell normalment tornava content per haver-se esbargit.

Mentre era al bar el seu nét el va trucar per demanar-li les claus del pis del poble. Des que tenia noia ho feia sovint. Als dos els semblava bé i de fet era una bona excusa perquè els divendres anés a dinar a casa seva. De tant en tan els avis li deixaven caure algun bitllet. El noi era bon noi i en principi aparentava no acceptar-lo. No era més que un ritual però tant l'un com els altres sabien que en essència era una mostra de respecte.

De tornada el gos del vellet va bordar insistentment una gata que dominava el carrer des de dalt del mur que tancava un minúscul jardí. Quan home i gos van haver desaparegut va restar una bona estona contemplant els seus dominis i ensumant ocasionalment l'aire. Va voltar durant una estona per sota els cotxes aparcats sense

tenir cap trobada digne d'esment. Tampoc va trobar res interessant per fer un mos. Cap el tard va anar tornant cap a casa.

* * *

Després de la tercera ratlla sempre es començava a trobar millor.

En R. havia proclamat als quatre vents la seva addicció i confiava que així el deixarien tranquil. Havia acabat sent així. A més només en prenia els dimecres i els caps de setmana. Era creatiu d'una empresa de publicitat i, encara que sabia que el millor era el treball constant, no podia negar la utilitat de l'estimulant. I el dimecres era la seva nit. Un amic pseudo-bohemi li havia citat en Baudelaire dient-li que per la creativitat tant dolent podia ser no prendre res com dependre d'alguna substància. Li semblava una gilipollada, tothom necessitem alguna cosa; farla, seguretat, ties, tele, prestigi... I la seva vida era seva. al menys en la seva vida privada no perjudicava a ningú.

Va engegar l'odinador i es va posar a treballar. No va parar fins que va notar la gata refregant-li el coll a la cama exigint-li atenció.

-Què? Ja véns de pendonejar?

Li va apropar la mà al cap però automàticament se li va posar de panxa enlaire ronronejant complaguda entre l'estora i els seus dits.

El cop de porta del veí i l'espetec de tubarro de la moto engegant-se li va fer prendre consciència de quina hora era. Va tancar la màquina i va anar a la dutxa, satisfet i content d'entrar a la tarda.

* * *

En principi tot li anava bé però alguna cosa no li quadrava. Els estudis li anaven raonablement bé, estava bé amb els amics i amb la xicota, i els avis li deixaven el pis de tant en tant. A l'institut tothom el respectava i estava al corrent de totes les mogudes interessants.

Mentre anava esquivant els cotxes en J.P. es va demanar què li causava inquietud i va estar rumiant fins que va aparcar.

A classe i durant els dies següents ja no va pensar-hi més. El dilluns al migdia es va creuar amb una tia més gran que havia vist algun cop abans. No es van saludar perquè mai havien parlat però no va poder evitar quedar-se uns instants mirant-la. També tenia una bona màquina i això era el que més li cridava l'atenció.

* * *

-Mira, pensa que mentre els donem succedanis de modernitat amb alguna frase que soni "cool" tenim l'èxit garantit. El tema és que la gent es pugui sentir especial sense haver de gratar massa.

-No em puc creure que la gent sigui tan estúpida.

-En realitat no ho és. No ho som. Però pensar fa mandra i tenim moltes inseguretats. A més tothom va molt atrafegat. Bé, ja t'hi acostumaràs. És una feina.

El creatiu se'n tornava al despatx i la becària es va quedar pensativa. Va pensar que, al capdavall, a qui més qui menys li agrada marcar la pose, sigui quina sigui.

Es va centrar en la feina i es va posar a treballar.

* * *

En J.P. tenia clar que volia triomfar. De fet tot feia pensar que triomfava. No tenia per què pensar que el futur hagués de ser diferent. Malgrat tot, un dubte li portava rosegant l'interior fins el punt que va decidir esbrinar d'on venia. Era una mena d'insatisfacció permanent, com un desig d'infinit. De vegades tenia la impressió que ho volia abastar tot. Era evident que no era possible però el desig hi era. I d'alguna manera li sembla-

va raonable. Per tot arreu sentia que “t’oferim més”, “anem a més”, “cal seguir creixent”... I li semblava bé. Però pensava “si ara sents aquest neguit, què passarà quan siguis gran?” Potser només era una preocupació passatgera. Va decidir no capficar-s’hi.

* * *

- Hi ha gent estafant i visquen a base de no fotre res més que parasitar el comú de la gent i ens preocupa el que fa un equip de futbol. Som subnormals o què?

- T’ho plantejaré d’una altra manera, M.S.: si em pixo a la Sagrada Família i em ve la tele i tothom m’aplaudeix i em paguen perquè ho faci cada dia és meva la culpa? No, és dels medis o de la gent que s’ho mira.

- Si tu saps que estàs fent el capoll i que perjudiques a la gent no ho has de fer. I si no ho saps se t’ha d’impedir igualment. Per això en principi serveixen les lleis.

- Les coses són relatives, i el que per tu es fer el capoll per un altre no ho serà.

- Em sembla que mai ens posarem d’acord. Per mi hi ha uns mínims. Com a persones hi ha uns elements comuns a tothom.

- Sí, troba’ls. Però abans demana dues birres més.

- Vinga.

* * *

- Les mesures que prendrem segurament no acontentaran a tothom, senyories. Tanmateix des del govern els garantim que els mantindrem els sous, les dietes, els cotxes oficials i les escortes. No estalviarem recursos per continuar pagant-los viatges institucionals allotjant-los als millors hotels i evidentment pagant-los els millors restaurants.

Les xifres de l'atur i de precarietat són preocupants i cal reactivar l'economia. Per això anirem donant morterades als bancs cada quan ens sembli amb l'excusa de fomentar el crèdit. A més estem contractant i ensinistrant veritables exèrcits de policia que, amb l'excusa de protegir la gent, ens defensaran –a nosaltres i a les elits empresarials i financeres- dels seus intents de recuperar el que els prenem. No cal dir que en aquest sentit la prevenció és clau. Per això des dels diferents medis ens assegurarem de convèncer a la gent que l'Estat som l'única garantia de benestar, els posarem la por al cos enfrontant-los amb els treballadors immigrants i els acabarem de rematar sota una multitud d'estímuls banals que des de petits els inhibeixi la facultat de pensar.

El primer ministre va baixar de l'estrada entre l'ovació dels diputats. Amb el seu discurs s'havia posat tot el parlament a la butxaca.

- No hi ha com parlar clar, collons. - va pensar.- Al capdavall tenim els periodistes a sou...

* * *

Orland Mena i Casals

Ceguera

a càrrega de la policia antiavalots va ser molt efectiva. Cinquanta policies armats amb porres, cuirasses i escuts de plàstic i piloteres van dissoldre a més de cinc mil persones que protestaven per la intenció governamental de construir una central nuclear a la comarca. Els antiavalots van rebre l'ordre de llançar-se sobre els manifestants un cop la gent estava enfilant el curt carrer que portava a la plaça que envoltava l'edifici de l'ajuntament.

Vint persones van resultar ferides pels cops de les porres i els impactes de les pilotes de goma disparades per les forces policials estatals. Una dona d'uns quaranta anys tenia tot el braç de color morat. En Joan, un estudiant de medicina, va perdre un ull per l'impacte d'una pilota i la Berta, que només passava per aquell carrer en el moment de la càrrega, va arribar a casa amb l'esquena dolorida a causa d'un cop de peu que va rebre per part d'un policia.

Dues hores després de dispersar la manifestació i apallissar persones que protestaven de forma pacífica, els antiavalots s'estaven dutxant al vestuari de la comissaria. Tots estaven molt contents i juganers, suaven satisfacció. Cap membre del grup d'antiavalots va resultar ferit i la feina va ser fàcil i no va presentar complicacions. Els últims en sortir del vestuari van ser l'Antonio i l'Àlex, que eren els policies menys experimentats d'aquella unitat de xoc. Només feia tres mesos que havien començat a trepitjar els carrers i aquella càrrega, per a ells, havia estat la primera.

Els dos policies novells van sortir de la comissaria i es van dirigir al bar situat davant de l'edifici policial. Volien fer unes copes i intercanviar impressions sobre la càrrega efectuada hores abans. Els agradava parlar de la seva feina. Després de la

quarta cervesa, es van acomiadar. A l'Antonio, l'esperava la seva dona i, a l'Àlex, ningú en especial.

L'Àlex va pujar a la moto que s'havia comprat gràcies a la seguretat econòmica que li va oferir el contracte laboral amb el cos de policia. Era una moto esportiva, potent, una imitació de la màquina que portava un dels seus ídols, el pilot de 500 centímetres cúbics Freddy Moreno. En vint minuts va arribar a casa, a dos quarts de dotze de la nit. Va pujar a peu les escales del bloc fins el segon pis. Va posar lentament la clau al pany i va obrir la porta sense fer soroll per no despertar ni als seus pares ni a la seva germana de disset anys. Tots tres anaven sempre a dormir bastant d'hora i l'Àlex, quan tornava de treballar, acostumava a trobar-se la casa per a la seva única disposició... però aquell dia ningú dormia.

Quan va arribar al menjador, els seus pares estaven mirant un programa a la televisió i la seva germana estava a la cuina llegint una revista. L'Àlex va dir hola i ningú va respondre. Va entrar dins la cuina i va veure que la seva germana Aurora tenia el cap embenat. Li va dir hola i li va preguntar que què li havia passat. La germana, sense apartar els ulls de la revista, no li va dir absolutament res i va passar el full.

El pare es va aixecar del sofà del menjador, es va acostar al seu fill i li va dir unes paraules a cau d'orella amb un to de veu ferm i seriós:

- La teva germana està molt trista, no és moment de parlar amb ella. Tu portaves casc i visera, però ella t'ha conegut. Li has donat un cop al cap amb la porra... no has vist que era la teva germana?

Xavi Martí Juan

Amor infantil

inc dinou anys i ja en fa nou que vaig prendre dues decisions. Ambdues decisions les vaig considerar fermes, irrevocables i indefinides. Una d'elles consistia en no voler convertir-me mai en adult. Ser, per sempre un nen. No m'han agradat mai els adults i el seu món incomprensible ple de problemes, normes rígides i una manca d'imaginació que em deixa bocabadat. No juguen i quan ho fan és per competir entre ells; criden, s'insulten, es barallen i així diuen que es desfoguen. És clar que molts cops els nens juguem per competir, però en moltes altres ocasions només ens posem dins d'un paper imaginari i juguem a ser qui no som. A mi m'agrada molt jugar a ser astronauta, bomber o taxista.

El moment en que vaig decidir romandre per sempre al paradís infantil va ser durant un dels molts dinars familiars que es feien a casa meva. Tant el meu pare com la meva mare tenien molts germans, un cinc i l'altre sis. Així, en les reunions familiars s'ajuntava una bona pila de gent. Aquell dia, crec que es va fer el ple. Els pares, els avis, els germans dels pares i els fills petits de tots ells. En resum, uns trenta adults i una vintena de nens. Els grans, un cop acabat el dinar, com fan sempre, es van quedar a parlar de les seves coses. Va ser llavors quan els nens vam obtenir el tradicional permís que l'àvia ens concedia aixecant la ma i assenyalant al jardí, per poder anar a jugar. Cridòria, corredisses, algun cop de colze i de cap als dos gronxadors del fons del jardí. Com sempre, baralles, discussions i algun cop per decidir qui havia d'ocupar aquelles dues places de gronxador tan cobejades. A mi, particularment, com tenia a la meva disposició tots els dies del món aquell gronxador, no em venia de gust discutir-me amb ningú per tal de pujar-hi.

Com els gronxadors sempre van de dos en dos, mai no he sabut per què, i la meva cosina Laia vivia ben a prop de casa nostra,

passàvem moltes tardes, sobretot a l'estiu, asseguts en aquells gronxadors. A part dels gronxadors teníem un altre indret preferit. A l'altra banda del jardí, protegit pels matolls, hi havia un petit estany, potser seria més correcte dir-ne una bassa, i allà romaníem moltes hores jugant amb els peixos, les granotes, els espiadimonis i altres bestioles típiques de la natura emmurallada d'aquell jardí. El dia de l'esmentat dinar érem els dos en aquell racó tan nostre. Ja feia uns mesos que ella i jo havíem trencat una de les prohibicions més estrictes que els grans de la família ens imposaven. Completament prohibit fer-se petons que no siguin a la galta. La Laia i jo, de primer per provar, i més tard per que ens agradava d'allò més, vam començar a ajuntar els nostres llavis. En les primeres ocasions van ser uns lleus contactes, de durada ínfima i bastant barroers. Amb el temps, es veu que en vam anar aprenent, les pel·lícules americanes i les fotos de les revistes eren la nostra guia.

Els grans no en sospitaven res dels nostres petons. La Laia i jo sempre havíem anat junts des de molt petits, i era natural que amb el pas dels anys seguíssim així, deixant una mica de banda a la resta de cosins. Del lloc on hi havia la casa es van començar a sentir algunes paraules pujades de to. No era gens estrany, però, que els nostres familiars, animats pel licor de mores tradicional, acabessin aquelles reunions amb algun crit, en altres ocasions ho feien entre riallades. Aquell dia, però, els crits van començar a ser més forts del que era habitual, Semblava participar-hi tothom, tot i que en destacaven en intensitat i freqüència els crits dels pares de la Laia i els dels meus. Quan més forts eren els seus crits, més intensos i més llargs eren els nostres petons. Com si ens vingués una clara imatge d'allò que se'ns venia a sobre, vam decidir que mai no seriem com els grans, sempre romandríem com infants, ho vam segellar amb un llarg petó, amb una passió extrema. Aquell dia, després de passar-nos bona part de la tarda entre petons i carícies vam prometre'ns també amor etern. Sé que molts nens ho fan i després, en fer-se grans ho obliden, no és el nostre cas.

A partir d'aquell moment, la meva vida va estar marcada per dues promeses, la de ser infants per sempre més i estimar-nos eternament. Cap de les dues les he trencat ni un instant, no pas per obligació si no per sentiment i plena convicció que així ha

de ser. El primer atac a les nostres promeses va venir de forma inesperada pels dos. Quan celebràvem aquest nostre doble compromís, entre somriures tímids i mirades perdudes en els ulls de l'altre, vam sentir una forta discussió, passes ràpides i els pares de la Laia apareixent de cop en el nostre racó. Va ser una profanació. Amb dues soles paraules del seu pare es va acabar tot. Anem, Laia.

Més tard vaig saber que els nostres respectius pares havien discutit per la manera com portar el negoci familiar. Aquella discussió va derivar en retrets personals i quasi arriben a les mans. Els pares de la Laia van decidir sortir del negoci i de les nostres vides. En unes poques setmanes havien desaparegut del mapa. Amb ells, Laia, l'objecte del meu amor, la portadora del secret i de la doble i mútua promesa que ens vam fer.

Mai no he explicat a ningú res de tot aquest afer. Els meus pares, s'han gastat bona part del que tenen en psicòlegs i psiquiatres que intenten, sempre en va, fer-me adult. No hi col·laboro gens, és clar. En fer els divuit anys, vaig començar a investigar el parador de la Laia. La família no només no m'ha ajudat si no que han posat totes les traves que han pogut. M'ha costat més d'un any, però finalment l'he trobat, ingressada en una mena d'internat, d'on porta tot el temps que fa que és major d'edat intentant sortir.

Fa tot just dos mesos que la vaig trobar. Tot va ser veure'ns i reiniciar, com si no haguessin passat gairebé deu anys, els nostres apassionats petons. En uns pocs dies, darrera dels llavis ens vam donar mútuament la resta dels nostres cossos.

Ahir, després d'estimar-nos amb la més gran passió que es pot imaginar Laia es va quedar mirant-me als ulls i em va dir que allò que ara fèiem no era d'infants, estàvem trencant una de les dues promeses. Jo no sabia si riure o plorar, però ella em seguia mirant intensament, amb una fixació quasi malaltissa, llavors va seguir; no podem ser nens i estimar-nos, com llavors, tenint, ara, aquests cossos d'adults. Hem de triar. O som nens o ens estimem com adults.

L'he mirat al fons de l'ànima i encara no he tornat d'allà. Finalment, hem decidit suïcidar-nos.

Albert Rigola

Descansa en pau!...

En alguns enterraments sempre hi ha el mateix imbècil que repeteix amb poc encert la ja tan sabuda frase. I no em refereixo al capellà, que després de tot es guanya les garrofes fent el seu paper, no, sinó a un voluntari qualsevol dels espectadors de les exèquies, normalment un parent llunyà, que prenent la paraula amb un to una mica més alt que la resta del públic no es pot estar de dir: "Descansa en pau!"... afirmació que sempre va seguida del nom de l'afectat que ha passat "a millor vida".

En el cas que ens ocupa va prendre la paraula –amb molt de sentiment–, el meu cosí, l'Abelard Camprubí. En vida del finat i/o traspassat, o sigui jo, ens va separar un litigi amplament comentat pels diaris de l'època: l'herència de la tieta Àgueda, 150 milions de pessetes en metàl·lic i propietats, fruit de l'estalvi de tota una vida del patrimoni del seu marit, empresari de la construcció més conegut per les seves amants i les portades a la premsa rosa. Finalment, el plet el vaig guanyar jo i amb l'Abelard mai més ens vàrem tornar a parlar ni a veure.

En fi, allò que diuen: "El mort al forat...". Per això, l'Abelard, que de rebot ara sí que cobraria part de l'herència i ben ignorant del que expressava i amb una dosi d'hipocresia, va exclamar al funeral amb un cert to d'entonació clàssica: "Descansa en pau!... Joan". I això em va quedar enregistrat a la memòria com el meu darrer instant entre els vius.

Permeteu-me però que em presenti, em dic Joan, Joan Mambu i Ferrerons (el nom no és massa aconseguit, ja ho sé!). I fins el dia en què vaig passar a l'estat espiritual en què em trobo ara, exercia d'advocat i m'havia casat amb la Neus, filla d'un home

de negocis molt ben situat i teníem dues noies, la Joana i la Maria.

Anem al gra, però. Una tarda sortint del cinema i mentre reflexionava sobre la política (havia estat batlle del poble on estiuejava), un darrer model de la tecnologia automobilística del moment em va fer arribar més alt del que havia imaginat mai, a la glòria, ja que del cop que vaig rebre, el meu cos va anar a parar al primer pis d'una reputada casa de meuques de la Gran Via.

El més difícil de comprendre ve però després del sinistre, quan el metge em declara mort oficialment i jo me n'adono que continuo pensant.

Acabat l'acte funerari, tapen la caixa i cap al cementiri, al luxós panteó de casa, dissenyat per en Gaudí en hores baixes i a un preu arregladet. Tota la vida he estat un estoic i em vaig prendre les coses amb molta calma. Vaig pensar que tot plegat tindria alguna mena d'explicació.

Res, seguint el protocol em posen dins del nínxol del panteó i passen 10 minuts i jo sense acabar de morir del tot, cony!.

De sobte, sento un soroll per l'altre cantó de la fornícula on havien de quedar eternament les meves deixalles mortals i surt aquell subjecte que tan marcadament i des d'aleshores hauria d'incidir en la meva vida post-mortem.

* * *

- Bona tarda! Em dic Pedraculleres –va afirmar després d'aixecar la tapa del fèretre de la marca Paco Rabanne. Anava acompanyat de dos ajudants que vestits de negre amb una corbata curiosament decorada amb els colors del Barça i sobreposat, hi duien un pin d'or amb ales d'àngel.

En Pedraculleres, que es veia que tenia molt d'ofici en aquesta tasca, passa a explicar-me d'una manera molt amable que ningú mor, que després de la vida terrenal hi ha un altre estat.

- Miri senyor Mambu, Mambu es diu, oi? La burocràcia és així, a vostè li correspon anar al Cel, on trobarà els seus familiars. No hi ha cap màcula en la seva vida. Fins i tot ahir mateix vaig parlar per telèfon celestial amb els seus pares i l'estan esperant per retrobar-se. Però, alerta! La mort és així. Ara per ara les places estan ocupades i el vehicle espacial que l’hauria de traslladar al Paradís no està disponible i per tant haurà de fer cua, com aquesta gent que viu aquí. Això és el cementiri però en una altra dimensió, comprèn? Vostè s'haurà d'esperar... I miri que està de sort, que el seu pare, que era molt de missa, té moltes influències allà dalt. En set o vuit anys podrà marxar.

Em va etzibar tot allò de cop, jo encara no m'havia recuperat de l'esglai inicial i vaig caure en una mena de confusió mental indescriptible. Ell continuava parlant.

- No es preocupi que aquí s'ho passarà molt bé, no li faltarà de res, podrà gaudir de totes les comoditats i més de les que en vida anterior va tenir.

Acabada la conferència m'acompanyen al meu nou habitacle. L’indret on havia de viure estava decorat amb un estil clarament necrofílic, era la còpia exacta d'un cementiri d'aquells que es veuen a les pel·lícules americanes: làpides a terra, molta gespa i esponerosos arbres. També, les regles establien que els morts-vivents teníem dret a viure de dos en dos en un panteó. Com sempre hi havia excepcions a les normes, però: si mories amb tota la família tenies dret a un equipament mortuori familiar, si estaves assegurat en vida tenies dret a un espai VIP, etc., etc... fins als 32 fulls de lletra illegible de tan petita de la pòlissa de decés.

Però a mi, hedonista de mena que no m’havia preocupat massa del meu traspàs, em va tocar conviure o “conmorir”, no sé quina és la paraula més afortunada, amb una rossa de 25 anys que havia perdut el marit en una de tantes guerres. La dona va suïcidar-se avorrida de la vida d'un tret al cap i es conservava en un immillorable estat corporal, a excepció de la lletjor del forat del tret. Per circumstàncies alienes a ella, una errada burocràtica, no va poder agafar el vehicle aeri que l’havia de transportar cap al Purgatori –per suïcida- i ara romania esperant un

nou vol de baix cost de la companyia Celing que havia de sortir d'aquí 36 anys.

Gràcies a Déu només hi ha una sola llengua després de mort. Quina tia, mare de Déu!. Se'm posa la pell de gallina només de pensar-hi, la Maristzna... el forat de bala a banda.

Però "tot no pot ser", m'havia dit en Jaumet Pedraculleres. Els morts ja no sentim el sexe. I vaig poder comprovar que allò era cert després de fer els corresponents intents d'aparellament. I així va trancórrer el meu primer dia amb la seva primera nit després de mort.

* * *

L'endemà em vaig despertar a les 12 del migdia i seguint les instruccions del meu guia femení txec vàrem anar al despatx de Pedraculleres, un panteó de segona, molt recte i asèptic, que evidenciava que era el model estàndard dels funcionaris celestials. Després d'haver omplert uns tràmits purament administratius, va prendre de nou la paraula que mai deixava. Pedraculleres era el batlle del cementiri.

- Miri, vostè ara pensi que ja no està en el món dels vius, ara pot, millor dit "ha" (remarcà aquest verb) de dedicar-se al descans, llegir, pintar, dormir –pot fer la migdiada anys si vol i ningú es queixarà gens ni mica–, mirar la televisió... Les ocupacions que en una societat civilitzada, avançada i sostenible com la nostra es poden fer amb tota tranquil·litat. Sàpiga que fins i tot ens està permès, pel nou govern que ha pujat a dalt del Cel, de gent més oberta, mantenir anualment unes eleccions del Consell Regidor del Cementiri Municipal Postmortem (CRCMP), on residim fins ser transportats al Paradís, Purgatori o Infern si s'escau.

Després de la conferència ens vàrem acomiadar respectuosament i abans d'anar-nos-en ens va enganxar un adhesiu a mi i a la Maristzna. Allò fou el primer dels successos ocorreguts que em feren reflexionar i prendre la decisió que vaig pren-

dre posteriorment. Però no ens avancem. L'enganxina posava: "Vota Jaumet Pedraculleres. Partit Socialista d'Obrers Morts en Lluita (PSOML)".

Després de dinar i donar un passeig pel cementiri, la Maristzna i jo vàrem mirar la televisió una estona. Connectàrem el canal txec on feien una telesèrie hispano-francesa. I després d'acabada la programació, a dormir, renoi quina vida! Si ho sé em moro abans.

A la matinada, exactament eren les 2 i 10, vaig sentir un terrible esclat. Vaig sortir al carrer d'immediat i vaig veure flames al panteó d'en Pedraculleres. Cony!, vaig exclamar. Què era tot allò? Tot seguit vaig observar que havien llençat molts opuscles pels carrerons del cementiri. Em vaig ajupir i agafant-ne un vaig llegir:

"A tots els morts-vivents i ànimes en pena del nostre cementiri:

Fem saber que nosaltres, els responsables de la direcció del Moviment Terrorista per l'Alliberament de la Fossa Comunitària (MTAFC), anomenats pel poble oprimit Terra Morta (TM), acabem de fer esclatar una bomba a casa d'en Pedraculleres, per demagog i opressor.

Llençarem més artefactes explosius!

Germans morts, acompanyeu-nos en la lluita pel veritable Socialisme Necròfil (SN) i la Independència Mortuòria (IM) del nostre cementiri.

Visca la Terra Morta (TM) i per uns Cementiris Units i Lliures (CUL)!".

* * *

L'endemà vaig constatar que l'atemptat havia estat absurd perquè els morts no ens podem tornar a morir. I l'únic efecte visible era l'enderroc del panteó d'en Pedraculleres.

A mig matí, quan preníem el cafè amb llet a la terrassa d'un bar, vaig conèixer en Joan Gatamaula, candidat pel partit de tendències conservadores, Aliança Necrofílica (AN). Me'l va

presentar la Maristzna. Era un noi finet i educat amb un petit bigotet i gairebé calb .

- No, no pot ser això, la Policia Mortuòria ha d'acabar amb ells! És clar que des de la nova Llei... S'amaguen en la impunitat de la Fossa Comunitària, són molts que hi viuen allà i fan el que volen, massa democràcia, la veritat. Voteu-me a mi i en molt poc temps acabaré amb ells!

En Gatamaula anava excitant-se quan de sobte ens va plantificar un adhesiu propagandístic amb la marca electoral del seu partit.

El monòleg d'aquell paio va acabar després d'haver dinat. Analitzant els fets que m'havien succeït els darrers dies, tenia la sensació de què m'havien pres el pèl. Ara tornava a enyorar la vida terrena i pensava amb melangia en els meus, que havia deixat enrere.

La veritat, no era tan maco com ho pintaven tot plegat. Després de veure el telenotícies em vaig ficar dins del llit. A un quart de quatre de la matinada em vaig despertar, aquesta vegada no era una bomba. La Maristzna besava, en la seva fornícula, un home alt i ben plantat amb passió desfermada. Fent-me l'adormit i traient conclusions, vaig deduir que era el marit de la jove vídua, que havia pujat de l'Infern (això no m'ho havia dit la mala pècora! Ni que els de l'avern si que podien tenir sexe), per donar suport a una fracció d'ultradreta que volia el poder, els Morts Feixistes per la Unitat amb el Gran Cementiri Infernal (MFUGCI).

Mare de Déu, quin cacau!, i jo que m'ho repenso de tornar a ficar-me dins la caixa i quedar-me a fora, en el nínxol, només com a senzill cadàver entre els mortals. Em mataran a disgustos! Mentre, la parella havia conclòs el retrobament i després de dir-se adéu amb morreig de pel·lícula (m'estalvio detalls més precisos), van quedar per veure's la nit següent.

* * *

Aquell matí em vaig aixecar abans que la meva companya i em vaig dirigir a la Fossa Comunitària. Ja us he dit que és un cementiri molt gran i per això vaig prendre un autobús que vaig compartir amb d'altres morts, alguns de molt malmesos: bornis, coixos, una senyora que s'arrossegava només amb mitja cintura.

La Fossa Comunitària és un gran forat, com el seu nom indica. Aquí hi viuen grups de morts-vivents pobres o sense recomanacions, que hi poden accedir gràcies als Necroajuts de Protecció Oficial (NPO).

L'individu tenia pinta de ser algú perquè tenia una mirada de dirigent. Ens vam esguardar fixament fins que ens vam acabar de reconèixer. Sí, l'home que em fitava des d'un forat de la Fossa Comunitària era Jordi Congruelles, el meu criat en vida anterior. El vàrem tenir a casa sis mesos i va morir d'una infecció, segons la versió oficial o de sobreingestió alcohòlica, segons la versió oficiosa. Havent-nos reconegut ens vàrem saludar amb simpatia. Em convidà a entrar a casa seva, un espai estret cavat a la sorra. M'explicà la seva situació, feia molt de temps que esperava poder anar al Cel, ben segur que l'Altíssim no estava assabentat de com vivien els morts més desfavorits.

Ell era un militant de Terra Morta i em va demanar amb passió d'idealista que l'ajudés a enderrocar Pedraculleres i Gatamaula i a tots els altres partits, perquè "així faríem junts un cementiri lliure i independent".

Els seus arguments no em varen convèncer, però malgrat tot vaig acceptar d'anar a les seves reunions. Era el primer habitant de la zona residencial que m'apropava per aquells llocs. A part, és clar, la Policia Mortuòria i algun espia a sou de l'Administració.

Vaig començar a assistir a totes les assemblees i parlant-parlant em començaren a tenir respecte. Alguns d'ells ja coneixien la meva política moderada, que aplicava quan estava viu. Finalment, els vaig proposar de crear un partit i presentar-nos a les eleccions. Els havia suggerit dir-nos Convergència i Unió Mortuòria (CiUM), tot i que jo mateix dubtava si no era millor dir-se Esquerra Repúblicana Cadavèrica (ERC).

Jo continuava anant a les reunions clandestines i Maristzna no se n'assabentava ja que estava en un núvol des que el seu marit havia pujat de l'Infern amb fam de cos endarrerida. I mercès a les meves xerrades, l'activitat terrorista al cementiri baixà. També estàvem preparant un manifest per presentar-li al batlle, decidits a canviar la situació.

* * *

Mancaven cinc dies per a les eleccions, la fracció més radical de Terra Morta volia dinamitar el col·legi electoral. Mentre, el meu antic criat i jo treballàvem a quatre mans per acabar la reivindicació manuscrita i imprimir-la per deixar-la en tots els nínxols. També projectàvem una manifestació massiva pacífica a l'ala sud del cementiri durant tot el dia que durés l'elecció del nou batlle, en cas de què no ens deixessin presentar.

Si així tampoc ho aconseguíem, allò podia acabar en una veritable batalla campal entre morts.

I tot hauria sortit bé si no l'hagués vessat quan en una de les assemblees polítiques vaig reconèixer en un dels alts càrrecs, el marit de la Maristzna. Com podia aquell paio que era un fatxa estar assegut entre nosaltres? Després d'assabentar-me que era un dels històrics de la primera revolució al cementiri, que l'havien torturat i no va delatar ningú, em vaig dir a mi mateix, Joan, aquí hi ha cacau... les forces infernals estan al darrera de tot plegat.

I n'hi va haver de cacau!

* * *

Sortia del meu panteó quan la Maristzna se'm va apropar amb mirada entre femme fatale i de mala llet. Em va dir que no calia que tornés, que l'Ajuntament m'expulsava de la meva pròpia llar per activista polític, que me n'anés. I em va tancar la porta als nassos de cop. Pel carrer, els veïns de la zona alta

em giraven la cara i ningú em deia ni ase ni bèstia. Vaig tornar amb els companys de Terra Morta i vaig convocar una reunió urgent.

Tots esverats ens ajuntàrem a casa d'en Perot Mastallaferro i allí els vaig comunicar que teníem un traïdor entre nosaltres. Quan els vaig dir qui era no s'ho van creure, la credibilitat d'aquell individu estava més que demostrada. Vaig insistir i acabaren expulsant-me de la Fossa Comunitària tot i la defensa aferrissada del meu antic criat.

Com a conseqüència, tots els actes programats no es farien com s'havia establert. Es continuaria la política que fins ara s'havia dut, sota les noves directrius del marit de Maristzna.

- Aquí hi ha marro! - em vaig dir a mi mateix. - la raça humana està perduda, vagis on vagis tornes al punt de sortida, no hi ha evolució.

Aleshores vaig prendre la decisió que s'incubava dins meu feia temps. Vaig decidir tornar a l'altre cantó. Tot plegat, només hauré d'esperar que es morís la meva esposa, la Neus i ja serem dos per fer-nos companyia l'un a l'altre. Ara per ara i provisionalment sóc una ànima en pena que volta pel cementiri (el cementiri normal, el municipal, el de l'Ajuntament, el dels vius, el de tota la vida, vull dir). Una vegada a l'any veig la meva família (el dia de Tots Sants) quan em vénen a dur flors. Em fa feliç retrobar-los i a vegades se m'escola alguna llàgrima.

La política només duu problemes, ja m'ho deia l'avi Maties. De moment, jo estic ben tranquil, vagarejant sense objectius, parlant amb alguna altra ànima que també ha optat per l'exili voluntari.

Ja ho deia jo que allò que havia dit l'Abelard sonava massa poètic: "Descansa en pau, Joan!". Sí, noi, en pau... en pau...

Albert Calls i Xart

De la sang, tot sol

És el set de desembre del mil quatre-cents noranta-dos, un dia qualsevol. El cel és ple de núvols, i la humitat mulla les teulades de les cases de Barcelona d'un migdia a les darreries de la tardor. Gent amunt i avall, la majoria camperols i ciutadans, que van i venen dels mercats, i abrigats amb els seus parracs de misèria pel fred que s'acosta porten els seus cistells vuits o mig plens, poca cosa; altres tiren com mules dels seus carrets, com qui-sap-lo. Brogit de gent i fressa de nens que famèlicament juguen als fangals dels carrers i les places, espais urbans, bruts i afamats de justícia, d'un temps que s'acaba i d'un altre que encara no ha començat. Un temps que no té història, com molts d'altres.

A la plaça del Rei, al baix d'una cantonada dels esglaons que pugen al Palau Reial, en Joan de Canyamars, des de fa moltes hores s'hi està assegut, cobert amb una capa grisa de llana mal cosida, a sobre d'unes robes esgarrinxades. Té fred, i el cos li tremola. Dintre seu la humitat el malmet. Ha estat allí sense moure's tota la nit, sobre la pedra freda, esperant que quan sortís el sol podria portar a terme allò que la seva decisió obsessiva l'obliga a fer. Els seus pensaments desdibuixats repeteixen constantment la mateixa cantarella. Fa molt de temps que menja poc; l'aguanten els ossos i el nervi, perquè és un camperol fort avesat al sacrifici del treball de la terra i a la subsistència. Dintre seu el mossega una profunda pena i una ràbia intensa des que va veure, fa setmanes, els cossos, penjant, dels seus mestres i amics, cabdills de les revoltes remences. En el seu pensament martellegen les imatges d'aquells cossos a la forca, pendolant per la força de l'estrebada, imatges de la mort

que es manifestaven amb aquells ulls que volien sortir de les conques, de les llengües que queien visibles fora de la boca, dels rostres morats per la sang que volia fugir.

Al cinturó en Joan hi porta una espasa, de fulla curta i ampla, molt ben esmolada.

Dins del Palau Reial es discuteix. Els consellers mantenen una conversa exaltada amb el seu rei Ferran, a qui anomenen el catòlic. Un rei que va fer núpcies amb la reina Isabel de Castella, i va deixar les terres catalanes a la dissort. El rei, preocupat per la seva riquesa, va preferir de marxar a un altre regne, tot oferint-los homenatge, alienant els seus privilegis i drets de dinastia a aquella altra reialesa. Però les revoltes dels remences, les exigències dels consellers i la precària situació i empobriment del seu reialme l'havien d'obligar a tornar a Barcelona. Malhumorat per tots aquells enrenous en què no hi volia pensar va haver de fer un pesarós viatge fins a la Ciutat Comtal, acompanyat de la seva esposa Isabel, que hi va anar amb recança. El rei, arribat a Barcelona, va voler solucionar els problemes a corre-cuita per tornar a Castella, com abans millor, i deixar per sempre aquella miserable terra. Altrament, però, tot allò que creia que es podria resoldre amb unes setmanes li va costar uns quants mesos. Primer va resoldre les revoltes remences a sang i fetge, i va reprimir durament amb la milícia els revoltats i les seves pretensions de llibertat. I per assegurar-se que no havia de tornar a Barcelona va fer enforcar els cabdills, empresonar els exaltats i castigar els camperols que no acceptaven la jerarquia atribuïda als nobles, segons ell, per la voluntat de Déu. Després va ordenar als nobles no abusar dels seus privilegis, i per aquesta causa va dictar lleis a favor dels camperols; no volia més problemes, per a no tornar a aquelles terres. Desitjosos de marxar a Castella, ell i Isabel enllestien malament aquells darrers conflictes amb promptitud. I així fou que el rei Ferran s'estaria al Palau Reial amb els consellers, que enfurismats demanaven drets per a la seva causa incipient, burgesos enorgullits que volien més riquesa, cansats de tants impostos i despeses que els exigia el rei. Sense acords i enrabiat el rei decidiria d'abandonar el consell, i amb pressa, via fora!, baixaria els esglaons de l'entrada

del palau, escoltant els crits i reclamacions que darrera seu li haurien de llançar els consellers.

En Joan de Canyamars aixeca el cap al nou dia que ha nascut; un estol de coloms creua el cel a la plaça del Rei. Els ulls enfebrats d'en Joan miren la volada, com si fos un signe d'esperança que pot alleugerir l'ànim de tots els altres, però no pas el d'ell. I continua esperant, esperant, esperant..., fins arribat el migdia.

De petit que en Joan ha treballat per a l'amo, solcant la terra per a llaurar, de sol a sol, de tot a tot, per un mos a la boca i un aixopluc. Nascut a Canyamars mai no havia anat més lluny dels quatre turons que limiten aquella contrada. Es va fer un home en el silenci, fins i tot en la solitud d'ell mateix. I va venir un dia que va conèixer uns homes que van passar fugaços per Canyamars, i li van parlar de llibertat, d'esperança, de redempció per a tots. Li deien que això de pagar una remença per a ser lliures era una irònica impossibilitat donada la seva misèria, però que si anaven tots junts, i lluitaven, podrien ser lliures. En Joan, que mai parlava amb ningú, va escoltar aquells homes que sabien tantes coses bones, que sabien parlar tan bé, i els va seguir cegament, donant-los-ho tot; se'n va anar amb ells. Pocs anys després, arribat el moment, a molts els va veure caure sota les puntes feridores de les llances i les espases, i a altres, els que millor sabien parlar i que ell admirava tant cegament, els va veure a Barcelona, pendolant a la forca i amb la llengua fora i el rostre morat. Com una sínia descontrolada els pensaments d'en Joan de Canyamars giren enfurismats, mentre ell s'està assegut a l'esglaó, a la plaça del Rei. I així pensa:

- Maleït sigues, rei. Que cap dels teus cabells pugui parlar mai més de la teva ignomínia, ni que el vent no els venti dalt del teu cap; que mai puguin tornar a ser part de tu. No saps amb quanta ràbia jo mateix vull fer justícia, ja que cap poder celestial és capaç d'aturar-te i desfer tot el mal que has infringit amb la teva crueltat; m'has deixat sol. Has mort els meus Déus, els has convertit en carn morta, i jo ja no puc viure ni un moment sense oblidar que no sóc res sense ells, ni puc deixar de pensar que no hi ha justícia en aquest món, i no puc fer res més que llevar-te la vida i convertir la teva ànima malèfica i endimoniada

en sal per a la terra que encara he de llaurar. I que la teva sang adobi les pedres que han vist com els homes i dones morien per culpa del teu egoisme i la teva incapacitat de comprendre. Sento com m'esclata el cap, sento com les durícies d'anys de llaurar volen sortir de les meves mans per riure's de mi, a la meva pròpia cara. Sento com l'esquena em fa mal per por de ser descoberta, i sento com moro perquè encara no t'he mort, rei.

Davant de l'entrada del palau hi ha un grup de soldats que de seguida es posen alertes quan senten veus fortes que s'acosten des de dins.

- Ja torna el rei!- es diuen, i corrents es posen en actitud ferma.

Veuen el rei sortir, enfurismat, davant dels consellers que enfurismats com ell alcen les veus. Quan el rei és fora els soldats se li apropen i el cobreixen. En Joan de canyamars mira com el rei, acompanyat dels soldats, baixa les escales del palau a corre-cuita davant dels consellers, i, aleshores, s'aixeca d'una revolada, aparta amb energia la volada de la capa i del cinturó es treu l'espasa. Corrent, escales amunt, se'n va directe cap el rei proferint un crit de guerra. La gent de la plaça, els soldats i els consellers es queden estorats, sorpresos per la reacció d'aquell home que no havien atalaiat, i que amb tanta rapidesa i espasa en mà corre cap el rei. Tot està passant en un ínfim instant. El rei, que veu venir aquell exaltat, de seguida compren les seves intencions, i es queda dret a l'esglaó, palplantat i esmaperdut, amb la cara pàl·lida i esperant el pitjor. En Joan de Canyamars ja és davant del rei, i amb ràbia i decisió fa per clavar la punta de l'espasa al coll reial en el mateix moment que un soldat, amb energia, empeny en Joan escales avall. Quan en Joan s'aixeca de terra ja té els soldats a sobre, agafant-lo, i mirant amunt veu el rei agenollat, amb una mà al coll que no pot aturar la sang que brolla exuberant per la ferida. Els soldats, amb ràbia, colpeixen en Joan de Canyamars per tot el cos, fins que sent un cop fort al cap, com si el cel li hagués caigut a sobre, i queda estès a terra, estabornit.

- Quin mal de cap!- Aquesta sensació tant dolorosa acompanya els sentits d'en Joan, que de mica en mica nota com el

coneixement va sobrevenint a la seva persona. La seva cabellera negra és bruta i humida, plena de sang assecada.

Un dels soldats li va donar un cop al cap amb l'espasa quan el feien pres a la plaça del Rei. Ara s'està estirat en una taula de fusta, obert de cames i braços l'han lligat de peus i mans. En Joan s'adona que el tenen estès i subjecte, i que llevat d'unes calces està completament nu. Veu una ampla estança de pedra, semblen uns soterranis, i unes quantes espelmes que ben poc il·luminen el recinte. No hi ha finestres, i la pedra és fosca i humida. Una pudor de podrit envaeix tot l'aire, fa pudor de carn morta. Dos homes bruts i malgirbats es mouen per l'estança, un d'ells subjecta una barra de ferro l'altre extrem de la qual descansa sobre unes brases d'un petit forn. L'altre home és al costat d'en Joan, mirant-lo.

- Bon dia, malparit. Ja t'has despertat? Has begut oli, criminal. No saps la que t'espera!- i l'home riu, deixant entreveure una boca negra que suporta unes quantes dents.

En Joan comença a recordar: les escales, el rei, ell, els soldats. Ara entén què ha passat, i comprèn la situació. Una por immensa i el pànic recorren totes les parts del seu cos. Les esperances de fugir al temps de matar el rei s'han esvaït. - I el rei?, és mort? - Ara ja no el preocupa res de tot això, perquè els seus pensaments només es concentren en la certesa que haurà de patir un sacrifici terrible, que és a l'infern, a mans d'uns dimonis malànimes que gaudiran esgarrinxant les seves carns, o ves a saber què.

L'home que porta la barra de ferro ja en té la punta roent, i rient s'acosta cap en Joan de Canyamars, que en veure'l com s'acosta es contrau i comença a cridar. L'home que té al costat li parla.

- Ja pots cridat tant com vulguis. Ens agrada sentir-vos cridar, perquè els crits, les imploracions i les vostres súpliques és l'única cosa que us queda quan sou a les nostres mans. Et ven juro que voldràs morir, i ens ho suplicaràs més de cent vegades. El meu company és sord i mut, però en sap molt de fer patir. Si vols dir res, digues-m'ho a mi, m'agradarà escoltar com supliques.

En Joan és ple de desesperació, perquè sap que res ni ningú el podrà salvar. Crida i implora a Déu que l'alliberi d'aquell infern, d'aquell malson. L'home de la barra de ferro ja és al costat d'en Joan, i lentament ha començat a passejar la punta de ferro roent per sobre el pit de la seva víctima. En Joan crida amb tota la força que la gargamella li aguanta, el seu cos es convulsiona de dolor, com si estigués posseït. La pudor de carn cremada s'ajunta amb la pudor de podrit. Tots dos homes riuen, i en Joan torna a perdre el sentit.

Una sensació de fredor envaeix el cos d'en Joan, i obre els ulls. Continua subjecte a la mateixa taula de fusta. El cap i el pit li fan un dolor terrible. Nota que està tot xop, i dedueix que li han llançat un cubell d'aigua per a despertar-lo. Un home alt i prim, vestit amb una túnica negra se'l mira. Se'l veu un home ben aposentat, el qual li pregunta, i en Joan contesta:

- Per què has volgut matar el Rei? Qui t'envia? Com et dius? D'on vens?

- Sóc un cavall que corre per la planúria, i res no destorba la meva galopada. Vaig tot sol, sense ningú. Quan vull faig un salt i pujo als núvols i us veig a tots des del cel.

- Contesta el que et pregunto!

- Preguntes?, a si..., pregunteu-li a la meva mare perquè va marxar quan encara plovia, i els trons em feien plorar.

- Contesta, et dic!

- Em dic Joan, i sóc de Canyamars. On són els núvols?, hi vull pujar...

- Aquest home és boig. Mateu-lo.

Al dia següent en Joan encara és a la taula de fusta. No ha pogut descansar en tota la nit dels dolors, i perquè els ossos se li clavaven a la fusta. Els dos homes entren a l'estança, deslliguen en Joan i l'arrosseguen entre tots dos. Pugen unes escales i travessen un passadís al final del qual hi ha una porta. Un soldat de dins estant els obre la porta, i en Joan torna a veure la llum del sol. Just al davant hi ha un gran carro amb dos bous grossos

al davant. Hi ha una creu de fusta al bell mig de sobre el carro, i al costat un bagul obert amb tenalles, serres, ganivets i una destral. Des de dalt del carro uns altres dos homes esperen, porten la cara tapada amb una caputxa; són els botxins. Entre tots quatre homes pugen a en Joan al carro. Els botxins lliguen a en Joan a la creu, i el xiscle d'una fuetada fa avançar els bous, que tiren del carro mandrosament carrer amunt, mentre la gent es va amuntegant al voltant, com una lúgubre comparsa. En un lateral del carro, sobre una fusta escrita amb carbó, es llegeix: "regicida". En Joan no para de plorar, i a sanglotades va dient:

- Déu meu, Déu meu.

Des de les masmorres el carro gira per uns quants revolts dels carrers, fins que arriba a la plaça del Rei, on tingué lloc el crim d'en Joan de Canyamars i, a tall d'exemple públic, on començarà l'escarment. El carro s'atura. En Joan tremola de pànic. Davant de la gentada del seguici, parsimoniosament, el botxí, gros i cofoi, pren unes tenalles llargues del bagul, i sense miraments les endinsa dins de l'ull esquerre d'en Joan, i d'una giravoltada seca li arranca. En Joan es desfà en crits, mentre que de la conca brolla la sang, que el mulla tot, i el deixa roig. La gent curiosa del voltant mira el suplici amb interès i admiració entremig d'exclamacions de sorpresa -oooh!-. Alguns adults, calents per la sang, s'esplaien fotent bolets amb ràbia als caps de la quincalla, que està exaltada, perquè recordin sempre quin és el destí dels criminals, i que sàpiguen què els passarà si cometen greus malifetes durant el temps que duri la seva miserable i famèlica vida.

El carro arrenca de noves, i tira avall pel carrer del Blat, on després d'un bon tros es torna a aturar. De dins del bagul el botxí pren una destral amb els seus moviments lents de parsimònia flegmàtica, i es planta davant d'en Joan. D'un cop sec de destral amputa la mà dreta del reu, que crida desesperat mal patint el seu turment davant de l'admiració del seguici. El botxí deixa la destral i torna a prendre les estenalles i, com abans i de la mateixa manera, arrenca a en Joan el seu ull dret. En Joan de Canyamars, cec, perd el coneixement. El carro torna a arrencar, i es mou lentament tirat per la força mandrosa dels bous fins

que arriba a la plaça Nova, on es torna a aturar. Cada cop hi ha més curiosos al seguici, ara ja és una munió de gent. El botxí, immutable, pren la mateixa destral ensangonada, i palplantat davant de la seva víctima pica amb força amb la destral a la cama esquerra; necessita donar tres cops potents per tal d'arrancar-li la cama. Tot és sang. En Joan reacciona de la seva inconsciència proferint crits afònics, ofegats, de qui a poc a poc es dessagna. El carro torna a arrencar, i lentament circula pels carrers arrossegant un munt de gent que es va engrandint. Cada cop són més els qui s'hi afegeixen, dones i homes, grans i petits, molta quincalla esvalotada que en prou feines s'atreveix a mirar la massa de sang i carn que ara és en Joan de Canyamars. Arribats a la plaça de santa Anna el carro es torna a aturar. El botxí, amb la lentitud que el caracteritza perquè ningú no es perdi cap detall, repeteix la mateixa operació, però ara a la cama dreta. Amputat de cames i inconscient per sempre més en Joan penja sense cames del pal horitzontal de la creu, amb els braços oberts. El carro continua el seu itinerari ple d'un sadisme insuportable fins que arriba al passeig del Born. Després d'amputar la mà esquerra del pobre desgraciat el botxí, pesat i gros com els bous, baixa lentament del carro, moment en què alguns vailets malgirbats i grans enfollits recullen pedres de terra i apedreguen el cos immòbil d'en Joan que ara, ja si, penja mort de la creu que el subjecta. Quan els arrauxats ja s'han esplaiat llançant pedres, el carro torna a avançar, fins que arriba als afores dels murs que defensen Barcelona. El botxí i qui guiava el carro deslliguen els bous, i marxen empenyent les bestiasses, deixant a mercè de la gent el carro i la despulla d'en Joan. Lentament, i sense pressa, els que s'han quedat fins al final de l'espectacle cobreixen de troncs i branques el carro i el mort, i hi calen foc. Al cap d'una hora de foguera, davant dels ulls relaxats de la gent, el cos i les parts amputades d'en Joan de Canyamars només són cendres, que el vent s'emportarà per sempre més.

Joan Llobell

La justícia

I

l cavaller de Malasang cavalca de nit en el seu corser negre mentre plovisqueja. De lluny, encara, és visible el perfil, dalt del roquissar, del castell de Riumarjal. Porta dues setmanes travessant les terres del senyor de Cabestany i quan alguns dels vilatans l'han vist, han abaixat atemorits el cap perquè han reconegut el segell que duu bordat al pit, el símbol dels jutges inquisidors, capacitats per decidir i executar allà on sospitin que hi ha vestigis de bruixeria.

II

Malasang s'ha aturat quan el castell encara és visible, ben petit, com una icona, en la llunyania. Farà nit en el bosc i calcula que l'endemà haurà arribat al seu destí per fer la feina que li han encomanat.

Normalment no tarda mai gaire en reconèixer els símbols de les persones maleïdes: a vegades és un gest, d'altres un estigma visible en el cos, l'olor demoníaca alguns cops.

Si té algun dubte o sospita caldrà torturar, com a pas previ a la gran foguera que en el pati del castell purificarà el pecat del món un cop més.

III

S'ha descarregat de la cota de malla i de les armes i ha alliberat el cavall perquè es relaxi dels dies de cavalcada. S'ajup al rierol i amb les mans beu aigua fins quedar ben sadollat. Al farcell hi resta una mica de menjar que li han donat en el darrer poble on va fer sojorn. Encén un foc –no té por, són els altres els qui el temen.-

Malasang cau retut. El somni primer és alliberador pel cansament que arrossega. Però hi ha un moment que les visions apareixen i li provoquen angoixa i neguit. Davant seu, els Quatre Genets de l'Apocalipsi: la Victòria, la Guerra, la Fam i la Mort. Quan mira el rostre del quart sent un horror indescriptible i es desperta, sobtadament, amarat de suor, amb un malestar al cos que no li permet tornar a dormir.

IV

El senyor del castell ja l'espera quan Malasang arriba al seu destí. Presentacions ràpides i anar per feina perquè la situació així ho requereix. A l'església del castell han portat tots els posseïts. Malasang veu davant seu un centenar de persones estirades pel terra, amb el cos ple de purulències i nafres, gemegant de dolor, que evidencien el pas del Senyor de l'Avern.

L'inquisidor s'avitualla amb vi i carn de cérvol i es prepara per a la segona part del seu treball. L'acompanyen a les garjoles on tenen detinguda una dona gran, de cabells rogencs, a qui han colpejat i maltractat. Malasang li aixeca el cap amb la mà enguantada i contempla el rostre sagnant pels cops, però cap senyal com el que havia vist en les altres persones a la capella.

- No intenteu parlar amb ella, no us entendrà, parla una llengua que no comprenem. - li aclareix un dels sicaris.

Tot seguit li aclareix que la dona va arribar fa unes setmanes, amb un circ estranger. El poble, en començar a caure ma-

rietta

lalts, els van linxar i cremar i ella és l'única supervivent que van poder salvar de la multitud desfermada.

Malasang escup a terra i els recorda que ell és la llei i l'únic que pot exercir la Justícia. Tot seguit ordena que agafin a la dona i que la tornin a torturar. Les crueltats del botxí només li arrenquen les mateixes paraules, un cop i altre, però ningú les entén. Són uns pocs mots en una llengua inintel·ligible que Malasang memoritza per reconèixer la parla infernal si se la torna a trobar. Al final, la dona mort víctima de les tortures. Malasang ordena executar amb espasa totes les persones que mostrin senyals de possessió i els seus cadàvers són cremats en una gran foguera de fum negre, que es veu des de la llunyania.

V

El cavaller abandona el castell de Riumarjal i quan porta dos dies cavalcant es troba de front amb un grup de firaires. S'atura, el saluden i descobreix que parlen la mateixa llengua que la dona maligna. Quan desembeina l'espasa, sense baixar del cavall, d'entre el grup sorgeix un dels circencs que entén el seu idioma. Matusserament li explica que vénen d'un país llunyà, que s'han dividit en dos grups per fer una gira a la zona i que van a l'encontre dels seus companys.

Malasang li pregunta què volen dir les paraules de la bruixa que ha memoritzat. L'altre li respon. El cavaller no s'acomiada quan arrenca de sobte al galop per allunyar-se del grup. Passada una estona atura al cavall i baixa esperitat. Es mira les mans i els braços i veu el signe del Mal present en ell, les purulències i tumefaccions, mentre la traducció de les paraules maleïdes es repeteix un i altre cop al seu cervell:

- L'aigua està infectada.

Albert Calls i Xart

Les aventures d'en Derek i els Daimons

Hi ha formes d'autoritat que passen desapercebudes i jerarquies que desconeixem. Sovint s'amaguen en expressions de bellesa, però al final acaben degenerant en una forma d'explotació.

Aquesta és la història d'en Derek, el fill petit d'una família de pagesos que vivien enfilats dalt d'una muntanya i vivien de treballar la terra. La duresa de les condicions de vida havia anat endurint el caràcter dels pares d'en Derek que instruïen els seus sis fills en l'austeritat i tractaven de preparar-los per a les adversitats. Al matí, tots vuit treballaven sense descans i a les nits aprenien a llegir, escriure, realitzar càlculs i dibuixar.

En Derek s'estimava més jugar amb els seus amics o anar al riu a banyar-se i se sentia més pressionat que no pas els seus germans, que ja havien acceptat la duresa de les feines que els encarregaven. Els seus pares no li oferien cap concessió alertats per la dita segons la qual els fills menors són una mica més mandrosos. Els caps de setmana, tota la família s'afanyava a fer feines auxiliars: a la tardor recollien bolets, a l'estiu collien els fruits, durant els mesos d'hivern havien de recollir l'aigua de la pluja per emmagatzemar-la i durant la primavera collien els fruits del riu.

Un dia de primavera en Derek ja n'estava fart i va anar-se'n a jugar amb els seus amics, tot aprofitant que els pares havien sortit aquell cap de setmana per vendre fruita al mercat. En Derek i els seus amics van aprofitar per fer una festa i van ballar

fins la matinada. Els veïns del poble van informar els pares d'en Derek i, en arribar, son pare el va esbroncar davant dels seus germans, li va dir:

- Mai no faràs res en aquesta vida, si segueixes aquest camí, seràs un desgraciat. - El pobre noi ni tan sols es va poder defensar i va marxar al llit molt trist.

L'endemà, en Derek va agafar els seus estris i va marxar al riu, tot sol. Estava ben distret quan de sobte, va sentir algú entre els matolls. Després de perseguir els sorolls va descobrir que es tractava d'un parell de follets i ràpidament es va afanyar a apressar-los:

- Però qui sou vosaltres? I què fèieu aquí, potser m'estàveu espiant? –els va cridar en Derek. Els éssers reien i es miraven amb complicitat.

- Jo sóc en Moloko i ella l'Asrel, som daimons, vivim amb els nostres germans més enllà del bosc – respongué un d'ells sense vergonya –. No volem fer res, només ser els teus amics.

- Només ser els teus amics –repetia l'Asrel.

- Segur que no em volíeu fer cap mal? Potser estàveu a l'aguait per robar les meves troballes –sospità en Derek.

-Nooooo, nosaltres amics –digué en Moloko.

- Nooooo, nosaltres amics –digué n'Asrel.

- Bé, aleshores serem amics, però m'heu de prometre que no em fareu cap mal –conclogué en Derek.

I així fou com en Derek conegué els daimons. Després els va acompanyar a la seva cabana i va compartir amb ells els fruits que havia obtingut. Aviat es va fer de nit i en Derek no tenia ganes de tornar a casa, així que va demanar als daimons de quedar-se amb ells i els seus nous amics van accedir-hi amb alegria. Al dia següent en Derek va despertar entre cançons i balls, quan va obrir els ulls es va veure envoltat d'abraçades... què diferent era allò al tracte que rebia a casa.

Els daimons no tenien reserves de menjar suficients i va ser així com en Derek els va acompanyar al bosc per agafar els pocs fruits que trobessin. I com que ell era més alt, havia de ser ell qui agafés la major quantitat de fruits. Després van tornar a

la cabana i van jugar, cantar i riure fins ben entrada la tarda. Amb una mica de gana, però ben contents, van esperar la nit i van dormir fins al dia següent. Aquell dia en Derek va matinar una mica per anar fins el riu i agafar aigua, perquè els daimons poguessin acompanyar els fruits que encara els restaven i banyar-se. I de fet, va començar a fer-ho dia darrera dia per pròpia voluntat.

Al cap d'uns dies va ploure i en Derek va veure com els daimons s'arreplegaven en una cantonada per no mullar-se, ja que la pluja es filtrava pel sostre, construït precàriament. Com que els daimons eren petitets, li van demanar en Derek que els ajudés a construir un nou sostre per a ells, que fos més segur els dies que plovia o feia vent. Ells mateixos li van ensenyar com obtenir el material de construcció i com realitzar la feina. En acabar, els daimons aplaudien en Derek i lloaven la seva intel·ligència i habilitat ("en Derek és molt llest", deia en Maloko, i tot seguit la resta ho repetien). En Derek els ensenyava totes les tasques que havia aprés a casa seva, però els daimons es cansaven amb facilitat i al final sempre era ell qui acabava les tasques, i així els daimon les oblidaven ràpidament.

Un dia, van sortir plegats a buscar fruits i en Moloko va suggerir que es dividissin d'una banda els daimons, que buscarien fruita als matolls més baixos i d'una altra en Derek, que arreplegaria els fruits dels arbres més alts. En realitat, en Derek sempre recollia més fruits però no volia carregar amb tota la feina, així que van repartir la feina segons l'alçada de cadascú. Tot d'una, es va desorientar i el passeig el va fer recular, fins al punt que va sentir les veus dels daimons. Sigil·losament, es va apropar i va poder sentir les seves veus:

- Si us plau, germanet, ajuda'ns a portar l'aigua que nosaltres som petitets i no tenim gaire força –deia en Maloko, tot fent comèdia.

- Tranquils, jo la portaré, que sóc més eixerit que vosaltres –deia un altre daimon, forçant la veu per imitar en Derek.

- Potser podries ajudar-nos a arreglar el sostre, veuràs nosaltres no tenim la teva habilitat... –responia en Maloko amb cara de pena davant la rialla generalitzada.

- Sí, ajuda'ns a arreglar el sostre –repetien tots alhora, i després corrien, saltaven i es burlaven del seu "amic".

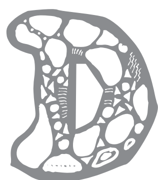
En sentir això, en Derek va marxar entre llàgrimes, tot enfilant el camí cap a casa. Havia descobert de sobte quelcom que no havia percebut: estava més cansat que mai, i havia estat fent la feina que l'alimentava a ell i als daimons. La seva conclusió va ser colpidora: les feines que feia a casa l'havien permès tenir coneixements suficients com per aprendre a ser autosuficient, i de fet es responsabilitzava de la seva pròpia alimentació i sosteniment.

Quan va arribar a casa, la mare i el pare, lluny d'esbroncar-lo com ell es temia, li van fer les abraçades més sinceres que havia rebut mai i li van explicar com n'havien estat de preocupats. Després en Derek els va explicar el per què de la seva marxa i les aventures que havia viscut amb els molokos. Germans i pares es van disculpar d'haver estat tan durs amb ell i li van prometre que des d'aquell moment podria valorar per sí mateix la feina que havia de fer i el temps que dedicaria al joc.

- Estem convençuts que sabràs ser una persona responsable i, per tant, també has de ser lliure. - li va dir son pare, emocionat.

Carles Alonso

L'olivera de la plaça Catalunya

e cop, sense que cap persona ho hagués previst abans el terra de la Plaça Catalunya es va esquerdar. Era una esquerda petita, de dos centímetres, que es trobava just al centre de la plaça. cap turista ho va poder captar amb les seves capricioses càmeres, ni cap tècnic ho va reflectir als seus informes.

Era una esquerda gairebé invisible, una imperfecció més de les moltes que te la ciutat. Però aviat aquella fosca escletxa es va omplir de verd. Sota la pedra van començar a créixer unes minúscules arrels, una petita tija i tres fulles.

Van anar passant els dies i la petita mala-herba creixia buscant l'aire i la llum del Sol. creixia malgrat el ciment, impassible a les seves febles arrels, malgrat la brutícia, els pixats, els constants peus que creuaven la plaça.

Creixia i creixia, enlairant-se des del terra, però encara creixia més sota d'aquest. Les febles arrels buscaven petites escletxes al ciment i s'expandien sota els ulls de la gent, abraçant la roca i cercant la seva humitat.

Aviat la tija d'aquella petita planta va anar mudant, endurint-se, fent-se més gruixuda, recargolant-se sobre si mateixa.

Als ulls dels barcelonins va ser vista com una constatació més de l'estat de deixadesa de la ciutat. Al ulls de l'alcalde... als

ulls de l'alcalde, poc acostumat a voltar a peu sense cotxes oficials, aquella imperfecció no va arribar mai.

Poc va faltar per que la petita planta desaparegues del tot. Un vespre la plaça es va omplir de peus, d'empentes, de crits, de música, d'alcohol, de carteristes, de baralles, de llaunes, de gots de plàstic, de vidres trencats, d'ampolles, de banderes i de bufandes blau i granes.

I entre les trepitjades, la merda que s'hi acumulava, el foc d'algun contenidor i la posterior neteja exhaustiva va ser un petit miracle que la planta arribés a sobreviure. Però segons diuen allò que no aconsegueix matar-te et fa més fort. I potser per això després d'aquell moment crític la petita mala-herba es va endurir, i la seva tija va créixer, esdevenint fusta, dura i flexible a la vegada.

Però l'herba era molt més que el que la gent de la ciutat hauria cregut. Un bon dia, quan la ciutat va despertar els barcelonins, tant els ciutadans de segona, els residents de la ciutat, com els barcelonins de primera, els ocasionals, van descobrir estorats que la petita herba ja no era tal, s'havia convertit en un arbre, concretament, tot i que la majoria d'urbanites no ho van descobrir, la petita planta s'havia convertit en una olivera.

Després d'unes quantes fotos dels turistes i d'alguna crònica a algun programa de la televisió l'Olivera va esdevenir un dels símbols de Barcelona, com la Pedrera, la Sagrada Família, el Park Güell, Gaudí, el Modernisme, l'Eixample, Cerdà, els coloms, el Barça, els Jocs Olímpics, la Rambla, la font de colors, l'estàtua de Colom, els barrets mexicans, Floquet de Neu o els carteristes de la línia 4.

Els pacifistes van veure en l'olivera un símbol de Pau, els ecologistes la força de la natura imposant-se al formigó, per als catalans d'origen andalús representava com cap altre símbol els seus orígens i el seu arrelament a Catalunya, per als catalanistes era una metàfora de l'esforç de la terra obrint-se camí tot i les dificultats i les traves. Molts van veure un símbol de mediterraneitat i centenars de guies es van aturar al seu davant destacant la seva fusta recargolada i les seves línies arrodonides de clara inspiració gaudiniana.

Per a uns quants va ser el seny i per a d'altres la rauxa. I ben aviat va ser el centre de polèmiques a molts diaris. Articles d'opinió, cartes al director, articles de biòlegs, paisatgistes, arquitectes, urbanistes i fins i tot algun naturòpata partidari de convertir la plaça en un jardí zen.

I ben aviat l'olivera, involuntàriament, va batejar un festival de flamenc, un certamen literari i alguns bars de tapes fast-food del centre. La Rambla es va omplir de postals i rèpliques absolutament kitsch en centenars de formats: clauers, plats de ceràmica, pins, imants de nevera i d'altra artesania taiwanesa.

I oli, totes les botigues de records de la ciutat van començar a vendre oli de l'olivera gegant de la plaça Catalunya, una quantitat tan gran d'ampolles que qualsevol que ho hagués pesant l'estona suficient abans de comprar una ampolla ja hauria vist clarament com una única olivera, per molt gran que fos, no hauria pogut produir mai aquella quantitat de litres i litres d'oli.

Aquell arbre que havia nascut i crescut sol, sense que l'Ajuntament i la Generalitat haguessin d'invertir un cèntim, produïa tants beneficis que ben aviat el consistori va decidir presentar la seva candidatura a ser triat com patrimoni de la humanitat per la UNESCO.

Però pocs es van fixar el temps suficient en l'olivera com per veure que seguia creixent. Un dia el sostre de la parada del metro de Catalunya de la línia 3 es va esquerdar i les arrels es van començar a estendre per la volta buscant l'escassa humitat d'aquell subsol encimentat. Però després d'un estudi arquitectònic es va decidir que el sostre no perillava, així que van optar per no fer cap tipus d'intervenció. Al contrari, tothom va estar d'acord en destacar l'espectacularitat d'aquell fet, la bellesa d'un sostre que, a poc a poc, s'omplia d'arrels. I no d'unes arrels qualsevol, les arrels de l'olivera de la plaça Catalunya!

Quan les arrels van fer perillar la catenària del metro TMB va decidir enfonsar uns metres tota la parada. No ho feien per cap sensibilitat mediambiental, sinó per poder aprofitar també aquell fenomen econòmic. Tots els combois de la línia 3 van ser

lamarietta 2012

substituïts per trens amb sostre de vidre. Per pagar-ho aquell any les T-10 van pujar un euro més del previst.

Però l'olivera també creixia cap al cel, convertit el cercle central de la plaça en un espai perfecte per situar lucratives terrassetes per les quals, gràcies a les concessions atorgades, l'Ajuntament cobrava quantioses sumes cada any.

Els problemes de micció dels turistes que havien carregat en excés les seves bufetes de cervesa es van solucionar foradant pel darrera l'escultura de Subirachs dedicada a Macià per situar un parell de polyklins. Per 50 cèntims es podia accedir per buidar i seguir dedicant-se una estona més al culte a Bacus.

Aviat l'arbre va arribar als 15 metres i el seu retorçat tronc va començar a adoptar formes capricioses, fruit potser dels vents o de les vetes d'aigua. creixia ara en direcció nord, estenent-se cap a l'edifici del Corte Inglés com si fos un pont.

L'Ajuntament va preparar una via d'escalada que permetia pujar, per un preu mòdic, al capdamunt als turistes més intrèpids. Barcelona estrenava així una atracció en un camp del turisme fins llavors poc actiu a la ciutat, els esports d'aventura. Per uns quants calers més també es podia baixar fent pònting o tirolina.

Però una nit, quan els únic que quedaven a la plaça Catalunya eren uns australians borratxos i els carteristes que els seguien per aprofitar el moment oportú per robar-los, l'olivera va fer la gran crescuda.

Les arrels van baixar cap a la via trencant els vidres del sostre del tren que passava, per sort, mig buit en aquell moment. El tronc va multiplicar la seva amplada i l'arbre va créixer molts metres. Els ancoratges de les cordes d'escalada van saltar i les cordes es van rebentar.

Guiris i carteristes van fugir corrent quan van veure que el terra s'esquerdava als seus peus i que les cabines de l'interior de l'estàtua de Francesc Macià s'esclafaven per una arrel que les empenyia amunt.

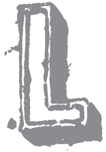
Les taules de les terrasses queien per la tremolor que oca-

sionava la crescuda de les arrels en anar-se estenent i alguna fins i tot es va enquestar dins les esquerdes del terra, que es van omplir de vidres, escuma de cervesa i l'arròs d'alguna paella precuinada.

Impulsades per la crescuda les branques van rebentar les parets del Corte Inglés, entrant a l'interior i fent tombar maniquins i prestatgeries. I un cor de sirenes va inundar la plaça Catalunya i les Rambles.

Agust Giralt

Rates

es cinc. Les cinc i cinc. Tres hores... No em queden pas més de tres hores. Ara... ara he de conciliar la son. Ara he de dormir. Ara he de calmar-me. No. No vull. No puc adormir-me. Estic massa nerviós. Respira fons. Així.... No; m'ofego. M'ofego! M'ofego aquí dins! Em falta l'aire. Em trauré la camisa... ara millor. Molt millor. Aquests llençols se m'enganxen al cos. Faig fàstic. Estic brut, i suat, i no paro de suar. Incorpora't. No. Em costa. Incorpora't! Em costa incorporar-me. Porto massa dies d'inactivitat aquí dins. A Montjuïc s'hi estava millor. M'estic quedant encarcarat. Fora! Fora aquests llençols! Fora tota aquesta merda! Intenta respirar fons... No, deixa-ho; no puc. Puta tos. Aquest ventet dels nassos m'està refredant el pit. Podrien posar-hi porticons en aquesta finestra.... Hi fa fred, aquí. Fred. Freda. Suor freda. Em balla el cap. Vomitaré aquí mateix.

Els porticons de la finestra. La finestra... des d'aquí es veu el pati. Ha! Ja m'han muntat el cadafal... Sí que són previsors. I dos agutzils el custodien. No us el robaran pas, no, desgraciats! Qui entra? Qui és, ara? Què vol? Ja és l'hora? No, encara no... No, encara no és l'hora. És d'hora, és d'hora encara... a tu i a tots els altres, una i cinquanta vegades, que us podeu confitar els vostres auxilis espirituals, les veritats eternes, la pietat i la misericòrdia dels collons, que no penso penedir-me ni reconciliar-me ni amb Déu ni amb ningú. Foteu el camp! Hipòcrites tots... Miserables. Això, vés-te'n; ni ho intentis! El governador civil, l'oficial primer, l'alcalde, el bisbe i no sé quants capellans i escolanets rosegaaltars... aneu a pastar fang i deixeu-me en

pau, hòstia! Aquesta nit s'estrena la temporada d'hivern. Aaah... Déu! Quin mal. Els nusos oberts. La porta tancada. *Guillame Tell*, de Gioacchino Rossini. Els nusos... La sang em raja pels dits. Goteja. Degoteja. Regalima. Un bassal sangonós entre els meus peus. El líquid s'escampa en cinc direccions diferents. També he deixat la paret marcada... Demà... demà ja serà de color marró... Qui serà el proper a veure aquesta sang seca? La sang... La sang... La sang de qui? Sang meva i sang de tothom. Sang de qualsevol. Imatges, imatges. Imatges violentes, grotesques, repugnants. Tortures, suplicis, calvaris medievals. Escenaris i instruments de tortura... de la Santa Inquisició, de l'imperi romà, dels maies i els asteques, de l'antic Egipte, de tots els temps i de totes les putes civilitzacions. Tombes esgarrapades, entranyes desfent-se per l'àcid bullent, pulmons plens d'aigua, d'aigua bruta de riu, ungles en carn viva, torsos fuetejats i fuets ensangonats, colls partits o mig partits esperant l'ofec final, cors arrancats que encara palpiten, cristians devorats per lleons, milers de cossos inerts... vides desmembrades per quatre cavalls al galop. Fogueres! Crits de femelles innocents sobre les flames. Sang cremada! Ànimes preses pel foc. Olor a carn cremada! Crits, xiscles, udols que esclaten en plena nit... o a primera hora del dia.

Són les cinc. Les cinc i cinc i alguna cosa més. Cinc rius de sang. O vuit. A les vuit. Està a punt de començar el segon acte. La platea és gairebé plena. Mitja hora perquè vingui el botxí. *Perdóname para que Dios te perdone*. Trenta minuts després... Morir impenitent. Ni missa, ni penediment, ni perdó diví. A la merda tot plegat. Llança-les, sense més, qualsevol pistó les activarà en tocar el terra. A les vuit. Abandonaré la cel·la. La galeria, la travessaré. Baixaré les escales que menen al pati dels Corders. El clamor de la gent quedarà interromput per l'estridència de les trompetes militars. Les Trompetes del Judici Final. Els quatre cavalls de l'apocalipsi. Les ànimes al purgatori. Pocs seran els escollits. Suspens en l'aire, esperant el veredicte. L'escala. Una altra escala. Pujaré els graons fins al patíbul. Allà, just allà. Ja seran les vuit. Des del passadís lateral del cinquè pis hi ha unes bones vistes i una fugida fàcil i segura. Em lligaran de mans i peus amb aquestes cordes... Seuré, em posaran l'argolla al coll i

hi donaran la primera volta... És el foc, el foc glaçat de l'acer al clatell. Dues. L'odi. El punxó em trenca l'espinada. Tres. El lament. El garrot m'obstrueix la tràquea. Em costa respirar. Quatre. La pena. M'ofego. Vomito. Sang i vòmit em brollen de la boca, del nas. Només n'ha esclatat una. I l'altra? Els ulls oberts com dues taronges ensagnades observant els centenars de curiosos que s'han aplegat aquest matí. Infeliços! Desgraciats! I jo? Jo sí que en sóc, de dissortat. Una pena infinita. La seva maleïda justícia va obrint-se via, imparable, per dintre meu...

I cinc. Deixaré d'existir. Finalment, l'oblit. Finalment, deixo d'existir. Hem fet tot el que hem pogut, Santiago. Ho hem estat intentant fins al darrer moment, però els nostres esforços han estat en va; no hem aconseguit l'indult. Si com a mínim t'haguessis penedit i confessat... M'esclatarà el cap. És que no pararé de suar? Ara tremolo. Tinc fred... Tant fort i tant convençut que m'he mostrat davant l'Antònia i la nena. Mireu-me ara... fet una merda. No vull deixar-vos! Ara no. Tan de bo pogués tornar-vos a veure. No volia. No volia muntar-te aquesta escena. Ni fer-te plorar. Ara sóc jo qui ploro. No pots entendre'm. *Se le acusa de ser el autor de veinte asesinatos consumados y veintisiete frustrados*... No! No volia firmar-la. No volia penedir-me... *por lo cual se le condena a la pena capital*. No volia donar-me per vençut. I ara mira'm, estirat a terra, fet un fàstic, esperant la mort, els ulls negats. Tinc por, Antònia. Tinc molta por... *La sentencia es firme*...

Què és això que es mou al patíbul? Deu ser algun agutzil... No, no ho és; tots dos estan d'esquena al cadafal. Qui és, doncs? No, no és ningú. No és cap persona. Deu ser un gat, deu ser un gat que ja s'ensuma la sang. Merda. Què és? Què cony és? És a la cadira. A la meva cadira. És fonedís... és difusa la mala cosa. És com si fos baf, fum, vapor. Ha saltat. Salten enlaire cossos desmembrats. Butaques cremant. No...! Levita? Levita! Està levitant! Què collons...? S'arrossega per l'aire, lentament. L'aire ple de fum, el local en flames. Que no ho veieu, vosaltres dos? És difícil veure-hi, hi ha molt de fum. Que no em sentiu? Només se senten els crits histèrics. I els gemecs de la gent malferida. No, no em sentiu. Ai la hòstia... sembla que miri cap aquí. M'es-

tà mirant, m'està mirant! No miris, no miris, gira el cap, així. Respira fons. Així. Ja està... Ja no hi és. T'ho imagines, Santiago; t'ho imagines. S'acosta!

Els espectadors corren pels passadissos, per la platea, les llotges, l'amfiteatre. Per l'escenari. Ve cap aquí! És negra com la nit. Negra. Les columnes de la sala tacades de sutge. De sutge negre. La nit que em van detenir. L'eterna nit que m'espera. Avança lentament, decidida, impertèrrita. Hòsties quina fortor de socarrim. No, sofre; és sofre! Per déu, quin fàstic. Cada cop és més a prop. Ve cap aquí, Santiago, ve cap a tu. Corre, Santiago, corre escala avall, barreja't amb la multitud i fot el camp. Què vols? Fot el camp! És una presència fastigosa... Què merdes és, això? Què vols? Què vols de mi? El vestíbul. L'escala de marbre. Ja hi som. És enorme el vestíbul. Els que aquí entreu... Abandoneu tota esperança els que aquí entreu. No aguanto més. Mateu-me ja, fills de la gran puta... Antònia! M'està mirant! Però no té cara... no hi té cap facció humana. No té forma humana, Antònia. És freda, és pudent, és monstruosa. Apropa-t'hi, Santiago; mira-la de més a prop. És immunda, és malsana, és... Així, Santiago, puja al llit i aferma't als barrots. Sí. Ja has vist el que ha fet. Ara mira el que t'espera. És el càstig, la condemna, és l'eterna penitència. Obre els ulls! Obre els ulls, allarga-li la mà, deixa't tocar, deixa't acariciar. No! Sigues dòcil. No! Deixa't besar, deixa't amoixar, deixa't fer l'amor. No! Posseeix-me. Fes-me teu! Pren-me! Fes-me sagnar! Treu-me d'aquí! Que brolli la sang. Que corrin els rius. Que corrin els cinc rius. Recorre els cinc rius. No paris de remar. No paris de remar! No... Estic glaçat. Antònia, que se m'atura el cor; em marejo. La nena! Les trompetes! Els cavalls! Els cabells! Per què tinc cabells per tot arreu? Pels braços i pel llit. Per tot arreu. Què m'està passant? El cap. La testa. Sí. Merda. No. És freda. Calba. Dura. És òssia. I la cara... no tinc celles; em regalimen per les galtes. Dos manyocs que cauen a banda i banda. T'han esborrat la cara. Del nas em raja sang i em raja vòmit. M'ennuego! Coàguls de sang i restes de l'últim sopar.

Ja queda poc. Ja hi arribem. Ja hi som. El llac de la calma infinita. Eterna letargia. Aigua estancada. El tuf insuportable de

la descomposició. Descomposició de la ment, dels cossos, dels records. Pólvora, sutge, sofre. Serà l'últim perfum que assaboreixi. I res més. Ja no tinc orelles. Són a terra entre la bilis i els cabells. Els timpans em regalimen cara avall. De la barbeta gotegen sonores remembrances. Contra el terra. Amb constància contra el terra. S'escampa l'eco per la cel·la, amb constància. Contra el terra esclata l'artefacte. Una deflagració eixordadora. S'escampa l'eco pel teatre. Ja no sento res. Ni et senten ni els sents, Santiago. Tot és ple de sang. La sang del terra. De la paret. Dels ulls. Els ulls. Tampoc no tinc llàgrimes als ulls. Ploren les víctimes. Ploren sang. Ploren els companys detinguts i executats per culpa teva. Ploro jo. No, jo no ploro. No ploro perquè no tinc parpelles. No ploro perquè no puc cloure els ulls. T'han condemnat a ser espectador del teu miserable final. I no et deixaran plorar. M'arrancaré els ulls. No puc. Se m'han embalbit els dits. Les mans... exsangües. No tinc tacte. I els braços rígids. No em puc moure perquè sóc de pedra. Sóc de pedra i sóc de calç.

No noto res. Santiago, respira. Respiro. Encara respiro. A penes respiro. La boca, seca. No tinc saliva. Se'm desfà la llengua. La catifa vermella del Liceu esgarrada per l'explosió. Panteixo. Escupo trossos de llengua. Escupo metralla de queixals. Escupo molars i incisives. I ja no puc treure res més. Se m'ha fermat la boca. M'empasso la sang i la torno a perbocar. Glops de ferro i de dolor. Enmig de la boca, una moneda. Ajudeu-me! M'ofego! No puc respirar! La bèstia és dins meu. Se m'ha fet seva. Sent com et posseeix. M'han pres la tràquea perquè no pugui més cridar. M'han pres el cos. M'han pres l'ànima. Abandona, Santiago, sucumbeix. Deixa't endur. Claudica d'una vegada per totes...

Tres cavitats fosques apareixen al bell mig del meu rostre de guix. Em desmunto. Caic a terra. Sobre un bassal de sang, de vòmit i de femta, un munt d'ossos barrejats amb carn putrefacta són rosegats per les rates de l'estat, folles de venjança.

Miquel Sorribas

No sap què vol dir matar

lovia i el carrer era fosc. Va girar la vista cap a la porta, va restar pensatiu durant un moment i va obrir l'arxiu del processador de textos per desar el document. Acabava d'escriure algunes paraules: "La noieta caminava/ pel camp de batalla/ buscant una gran amiga/ de drap i cotó feta la nina/ i aquell soroll la va segar/ eixordadora mina enterrada/ els seus plors fan estremir/ no sap què vol dir morir".

Està contenta. Ha anat a la botiga de joguines i s'ha comprat el model d'imitació de la Beretta 98 FS Inox. La pistola real, la que pot disparar bales de veritat, funciona amb carregadors de quinze cartutxos del calibre 9X21 IMI i pesa quasi un quilo. Arriba a la porta de casa i plega el paraigües. Està impacient. Entra a la seva habitació i es planta davant el mirall. A la mà dreta hi porta l'arma de plàstic, aixeca el braç amb un moviment ràpid, apunta i crida:

- Quiet, si no vols que et destrossi!

Té setze anys i les parets de la seva estança estan plenes d'armes d'imitació. Es tracta de models totalment idèntics als de veritat. S'hi pot veure un Colt 45, una Mauser C96, una Thompson, una MP40...

Fa un sol asfixiant. Ajusta el punt de mira del seu AK-47. Té tretze anys. El vell està a uns 25 metres de distància i intenta esmunyir-se entre els arbres. L'home no pensa en llençar-se a terra. El noi apunta i dispara cinc trets. Pam, pam, pam, pam,

pam. És una semiautomàtica. El vell cau a terra i la sorra queda tacada de sang. En aquell instant, el noi de tretze anys recorda que l'AK-47 va ser el seu primer regal, la seva primera joguina. El soldat s'incorpora i s'acosta al lloc on l'home ha caigut. El vell encara es mou. No el rematarà. Comença a caminar cap el poble per retrobar-se amb la seva unitat. A uns 100 metres es veuen les flames com a poc a poc redueixen a cendra les cases.

Des del setè pis d'aquell edifici d'oficines de luxe es pot veure bona part de la ciutat. Està interessat en aconseguir les llicències per fabricar reproduccions de plàstic totalment fidedignes d'un parell d'armes automàtiques. Signa el contracte, li dóna la mà al seu interlocutor i marxa. Els diners que ingressarà el fabricant d'armes per la cessió dels drets de reproducció dels seus models suposa una part ínfima del seu negoci.

-Un 0,01%?- pensa.

Xavi Martí Juan

Paisatges del nørd

libertat absoluta, les 12 primeres sales de la Fundació Miró, 162.000 euros i tres setmanes de temps. Això era el que la genial artista sueca havia rebut per omplir durant 3 mesos l'espai dedicat a les exposicions temporals del museu, amb l'obra que rebria el nom de Paisatges del NØRD.

De les tres setmanes la revolucionaria artista sueca va utilitzar una tarda i un vespre en enllestir el seu projecte. Ella i els seus ajudants van omplir el museu amb les seves pròpies defecacions, que al llarg d'una setmana de dinars i sopars quantiosos amanits amb cafès matinals i absentes nocturnes, havien recollit en cubells de disseny.

Escampada la merda per el terra, el sostre i les parets només va faltar la instal·lació d'un projector amb el vídeo de les evacuacions fecals projectat a una sala chill out amb coixins ergonòmics i merda, quilos de merda.

Paisatges del NØRD va ser tot un èxit, fins i tot abans de que l'exposició s'inaugurés. Els programes culturals i de tendències de TV3 van dedicar-li especials laudatoris, i tothom destacava l'actitud trencadora i irreverent de l'artista. "Una exposició contra allò establert", "l'art es rebel·la", "els límits de l'art" aquests van ser alguns dels titulars de les revistes de moda i d'art, aquelles que saben tant i tenen tant criteri, que saben crivellar entre que ens convé i que no.

El dia de la inauguració no va fallar ningú i l'alcalde, els regidors, els artistes de la gauche divine, els fotògrafs dels principals mitjans i els freelance, tots van poder degustar unes copes de Sumarroca i uns canapès de salmó i caviar envoltats d'una gran tifa. La gran Barcelona, la ciutat puntera de l'avantguarda

i el disseny i a la vegada crítica i compromesa, es demostrava a si mateixa com era de progre.

Després van venir setmanes de grans afluències de públic. Tothom que volgués estar a la última havia de parlar bé sobre Paisatges del NØRD i fer acte de presencia, passejar entre la merda i sorprendre's per l'expressivitat o per les textures de l'obra d'art, i sobre tot omplint-se la boca de Paisatges del NØRD a les reunions més de moda. Va tenir especial èxit una de les sales que presentava només una petita cagarada a mode de femta de cabra al mig de la sala. Tots els crítics van estar d'acord, minimalisme portat a la màxima expressió. Només feien falta 7 euros per tastar una mica del que significava ser in a Barcelona i fins i tot sortia gratis per a tots aquells que tenien càrrecs o carnets d'algun tipus.

Després del primer més la Fundació ja havia recuperat amb subvencions i entrades, amb escreix, la inversió realitzada i la intel·lectualitat de la ciutat ja s'havia cansat de la joguina i ara s'entretenien amb una retrospectiva al CCCB en la que es tractava el tema de la marginalitat, flamenc i herois del barraquisme. Per sobre de la Diagonal alguns es lamentaven de la desaparició de Can Valero i del Somorrostro. "la Barcelona autèntica" en deien.

Però a la Fundació Miró el personal de sales de Paisatges del NØRD, nois i noies amb carreres, màsters i idiomes diversos, que patrullaven, sols drets i en silenci, 4 hores cada dia de la seva vida a 4 euros l'hora, vigilant que ningú toqués, trepitges o fotografiés res, havien descobert el missatge críptic, secret i de tot allò.

Agust Giralt

Tres anys i tres setmanes

ntre bancals d'ametlers baixa un camí: a una banda un cotxe i a l'altra una caseta. Un poc més amunt s'alcen dos pilars de rajola on podria anar una cadena que impedira el pas als vehicles. Guillem està assegut amb les cames obertes que semblen formar els dos costats d'un triangle imaginari, té tot just tres anys i està jugant amb pedretes. Amb el puny tancat de la mà dreta en sosté unes quantes i obrint els dits un a un, de baix a dalt, les deixa caure sobre la mà esquerra ben oberta. Porta una bona estona així quan son pare Joan, a l'altra banda de la caseta, tanca amb clau la porta i es dirigeix cap al camí. En arribar agafa a Joan al braç, li pega un beset, l'alça, l'asseu damunt d'un dels pilars de rajola i mirant-lo a la cara li diu:

- Mira, jo ara me n'aniré. Tu voràs com el cotxe se'n va pel caminet però no et preocupes que tornaré. –Va fer una pausa– És que he de fer unes coses, però vindre de seguida.

Joan es va quedar mirant a Guillem que no molt convençut li va contestar:

- D'acord.

Va pujar al cotxe, va arrancar, va passar per enmig dels pilars i al final de la costera va girar a l'esquerra pel camí que duia a la carretera. Guillem es va posar a plorar de seguida, sentia molta pena de vore com son pare se n'anava i es quedava a soles. Quan encara no havia arribat a la carretera, va pegar la volta en un bancal, tornant a la caseta. Guillem encara plorava i Joan el va agafar en braços:

- Mare, quin xicotet. –Li va dir amb veu dolça mentre el pujava al cotxe.

Els dos se'n van anar.

La setmana següent com cada diumenge van tornar a passar el dia a la caseta. Guillem tenia ganes d'anar-se'n a jugar:

- Bé, però no te'n vages més lluny del camí, d'acord? Li va dir Joan.

- D'acord.

Guillem va estar investigant pel marge del costat del camí, tirant-se per les herbes i buscant sargantanes. Després va anar cap a un dels dos pilars, a la part del camí on estaven les pedretes, però esta vegada portava tres pals que havia agafat d'algun muntó de trastos. Va començar a clavar-los en algunes rajoles dels cantons que tenien els forats a la vista, un dels pals, que tenia forma de falca, s'estacava quasi fins a dins. Joan, que ja havia eixit de la caseta, el va pujar al pilar i li va dir:

- Bé Guillem, jo ara me n'aniré. Tu voràs com el cotxe se'n va pel camí i després per la carretera, però no tingues por que jo mai no et deixaria ací. No et preocupes que tornaré de seguida, d'acord?

Sense esperar cap resposta va pujar al cotxe i se'n va anar pel camí en direcció a la carretera, que estava a uns sis-cents metres. Guillem, quan va vore que el cotxe s'arrimava a la carretera va sentir una calor insuportable que li pujava per la cara, les orelles se li van calfar en menys d'un segon i quan va vore que girava a l'esquerra pensava que el cap li anava a explotar. Va esclatar en plors desconhortat, sentint-se totalment abandonat, però quan va vore que el cotxe ja tornava i enfilava de nou el camí, va sentir una tranquil·litat i un goig molt grans: estava content. En arribar, Joan observà les llàgrimes encara a les seues galtes i el va agafar per pujar-lo al cotxe.

- Molt bé valent! Has vist com sí que anava a tornar?

Guillem no va dir res i els dos se'n van anar.

De nou diumenge, el sol s'amagava per darrere les penyes i el cel es pintava d'un taronja viu i intens. La temperatura havia baixat bona cosa els últims dies i Guillem sabia que estaven anant-se'n, ben abrigat amb el seu anorac gris. Tenia el monyo castany i llis, que li ballava pel front cada vegada que es menejava. Joan, que ja havia tancat amb clau la porta, pujava corrent pel camí amb la mà esquerra al cul i pegant bots com si imitara a un cavall al trot. En arribar, ràpidament va agafar a Guillem i el va asseure damunt del pilar. Feia molt de fred.

- Mira Guillem, jo ara me n'aniré. Tu voràs com el cotxe puja pel camí –Li deia mentre es girava i anava assenyalant– i quan arribe a la carretera voràs com se'n va cap a l'esquerra i s'amaga per darrere de la riba. –Es va girar per mirar fixament a la cara al seu fill– Però encara que el cotxe desaparega tu no et preocupes, perquè jo tornaré.–Va fer una pausa– D'acord?

- D'acord.

Joan se'n va anar. Guillem va vore com el cotxe trontollava per damunt dels cavallons que hi havia en alguns punts del camí per a desaiguar les pluges. A l'arribar al final, va vore molt petit com s'encenia l'intermitent i després que creuara un cotxe cap amunt, va girar per la carretera a l'esquerra. El cotxe va desaparèixer per darrere del marge, primer el capó, després Joan i finalment l'últim angle de la cabina, ja que la riba tapava la resta. Guillem es va quedar mirant on tenia els peus i va vore que un dels pals que havia estacat dues setmanes enrere, el segon que menys entrava, no estava molt lluny. Assegut com estava es va arrimar a la vora i estirant el peu dret va poder tocar el pal amb la punta. Es va tornar a seure més arrere. Va mirar les muntanyes, era poqueta nit i el sol ja no es veia, només el seu resplendor, i la vista del xiquet començava a perdre profunditat. Va mirar el pal que tornava a estar lluny, es va donar la volta dalt del pilar i recolzant els palmells al rajol va anar esgolant els peus per darrere, a poquet a poquet, a poquet a poquet, fins que amb l'esquerre va tocar el pal. Es va plantar i així va poder passar les mans cap a ell començant a vore la baixada, estava un poc encongit i només havia de baixar el peu dret a l'altre pal. Uns ditets dins dels forats, primer una mà després l'altra, mirar

cap avall, el peu esquerre en l'aire, un bot i hop! Ja estava al terra junt al pilar prou més alt que ell! Va caure primer plantat i al moment, de cul quedant-se assegut. Havia baixat el suficient com per a no poder vore des d'allí el camí gran i es va quedar assegut, emocionat pel que havia passat. Quan Joan va arribar Guillem estava content, esperant-lo. Va baixar del cotxe i es va quedar mirant-lo:

- Ens n'anem?

- Sí!

El va agafar al braç, li va donar un beset, el va pujar al cotxe i va tancar la porta. Va entrar per la part del conductor i va començar a fregar-se les mans amb energia, al moment va agafar les de Guillem entre les pròpies. Va repetir l'operació fins que les mans de Guillem estaven tan calentes com les seues. El va mirar. Lentament, va llevar el fre de mà, va posar la primera i els dos se'n van anar.

Rafa Arques Cortés

Un poble sense Ramsès

es que era menuda la meua àvia em contava nit sí nit també el mateix conte. Un conte que em feia pensar en coses que potser no entenia, però que a dia d'avui que ja he obert els ulls em pareixen tan simples i a la vegada tan complicades d'aconseguir. El conte deia així:

"No farà ara més de 500 o 600 anys, uns joves filòsofs de l'antiga Grècia crearen un manuscrit, la protecció del qual els va dur a la mort. Un manuscrit on es citaven els trets clau per a una bona convivència, i per a la perfecta gestió d'un poble. Els trets redactats en el manuscrit foren posats en pràctica per més de vint pobles que envoltaven Grècia i tot anava bastant bé. Però com el poder és tan vil i corrupte tan prompte els alts governants i importants càrrecs de l'antiga Grècia foren informats de tal mode de vida ficaren el crit en el cel, doncs de cap manera podien consentir que se seguira aquell mode de vida".

- Per què àvia? Era roín el mode de vida per al poble Grec? -li vaig preguntar jo innocentment a l'avia.

- No filla meua, per al poble era excel·lent però no tant per al "poder", perquè amb aquell mode de vida el poder en si mateix no hi existia. Per tant, tant alts càrrecs de l'església, del govern com militars es ficaren mans a l'obra per tal de reprimir aquell mode de vida, la població i, per últim, destruir el manuscrit.

-I ho varen aconseguir?

- Tot menys l'últim. Els filòsofs, que eren molt intel·ligents, amagaren el manuscrit en una de les barres de fusta d'una cadira que ells mateixos tallaren a mà. Qui anava a mirar allí?

- Doncs ningú. Però que van fer amb la cadira?

- Regalar-li-la a un dels clergues més importants d'aquell temps com a mostra de la seva submissió. Com pots veure, tot i què la intel·ligència va perdre la jugada, no ho va perdre tot. Per la seua banda, la força va destruir un manuscrit fals.

- I cóm sabien on era el manuscrit?

- Els filòsofs no li van perdre mai la pista al vell manuscrit. Amb els anys i després de molts conflictes polítics i militars el manuscrit, és a dir, la cadira, va ser tornada a mans dels descendents d'aquestos filòsofs. I com et pots imaginar, allò que no existeix mai ningú ho anirà a buscar.

- Sí. Però ara, el "poder" com tu l'anomenes, no és tan poderós com abans, o podríem dir que la gent té més recursos per enfrontar-se a ell i eixir guanyant. No creu?

- Sí. Però filla ara el problema és un altre. Fa 500 anys el poder no deixava que un poble s'autogovernés. Ara és el poble el que ha cregut que no pot fer-ho.

- I conte contat, ja s'ha acabat? És molt trist àvia, en els contes de la mare guanyen sempre els bons i...

- Calla xerraireta! No és més cert el que està escrit que el que es pot dir.

- Cóm?

- Com coneixes tu tots els contes dels llibres que tens a l'estant?

- Perquè me'ls conta la mare

- Cóm coneixes tu les rondalles populars del poble?

- Perquè les canta el tio Pep!

- I com saps tu que barallar-se està malament?

- Perquè m'ho dius tu sempre.

- I per què em creus?

-Perquè sé que no està bé i que no aconseguís res fent-ho.

- Doncs filla davant teu ho tens.

La primera vegada que m'ho va dir no era conscient del valor i el pes de les seves paraules. Però anys desprès quan va acabar de contar-me'l li vaig dir:

- Àvia, sí que eres llesta. Però com vaig a difondre una cosa que no sé?

- Realment necessites les pautes, regles o normes d'un full per a saber que és el millor per a tu i per als que t'envolten? Creus realment que és lícit limitar la lliure voluntat del pluralisme en el nom del mateix pluralisme? No creus que hi vivim en una presó, uns d'or, altres de plata i molts de cartó en la qual ens deixen plena llibertat per a complir totes les seves normes?

Saps què va passar el dia que encontraren el manuscrit? Res, estava en blanc, ni una lletra.

Els vells filòsofs acostumats a la poca iniciativa de la gent van intentar posar-li a la població davant dels seus nassos un manuscrit, les regles del qual durien a una millor convivència i creixement personal, ho feren perquè eren conscients de que el poble es regiria per normes imposades autoconvencent-se de que aquest era el millor mode de conviure, a més els filòsofs sabien que aquestos rebutjarien tota falta de regla com a simple llibertinatge que els duria a la perdició.

El filòsofs, savis com eren, no van escriure cap llei, va ser el poble amb el seu sentit comú, la seva racionalitat i convivència el que sense adonar-se anava creant un poble, amb els seus costums, la seva cultura i les seves peculiaritats. Un poble regit per i per a ciutadans on els que es feien passar per polítics no eren més que recollidors de la veu del poble. Un poble que es preocupa pel poble, que busca el benefici de tots i on tots i totes formaven part d'un eslavó essencial per a l'existència i el

progrés d'aquest. Un poble, el qual a traves d'un xicotet engany va arribar a ser un poble lliure.

-Avia, els temps han canviat, és impossible encontrar polítics que es comporten com els pensador del conte, a més, açò és simplement un conte, no podem anar més enllà.

-Mare de Déu! Cent anys passaran i ens tornarem a trobar davant del mateixos problemes, el mateixos pensaments i les mateixes pors, i seguirem complint les mateixes normes, tenint les mateixes necessitats i veient que res no canvia. Hui no sóc jo qui té res a dir, en lo poc que em queda, per mi com si açò rebenta. Però pensa que no hi ha futur si no ens llaurem un present i que de la nostra lliure voluntat i no de la llibertat imposada naixerà el millor per als nostres pobles i per a nosaltres mateixos. El que en aquest moment tu tems, està ací simplement perquè tu i molts com tu ho permeten. Un Ramsés sense poble, perd el privilegi de ser el rei d'Egipte però un poble sense Ramsés guanya el dret de ser lliure. Siguem-t'ho d'una vegada per totes.

Meritxell Molina i Pla

Eteri

assejo pels carrers desèrtics de la ciutat. A primera hora de la tarda d'aquesta canícula especialment tòrrida ni una ànima intensament agosarada s'avé a explorar les cantonades encuriosida per les possibles aventures que hi puguin restar expectants per llançar-se a algú que les vulgui acollir en el seu si i, així, desterrar la monotonia del anar passant i fent via i embutxacar-se un grapadet d'il·lusions que com els deliciosos caramels arrodonits de menta es van assaborint fins que es volatilitzen a causa de la seva essència efímera. Les gotes de suor em regalimen coll avall i de tant en tant hi deixo lliscar un dit per tastar-ne la seva salabró, que és la que duc empresonada dins la meva carcassa i que pugna per alliberar-se-me'n i barrejar-se amb l'oxigen de l'atmosfera per poder convertir-se en plugim dolç sobre la mar en una matinada grisenca i gelada abans que les barques surin per cercar l'aliment dels famolencs depredadors humans.

Camino sense aturar-me, no em cal fer-ho ni davant l'homenet vermell, doncs ni tan sols els cavalls de ferro gosen esbravar-se en aquesta tarda que tot ho fa irrespirable amb el seu alè exageradament bullent.

Camino fent ziga-zagues pels carrers amples de les principals vies de la ciutat, sense parar esment en donar un sentit a les meves passes que faci sentir-les útils en la seva funcionalitat. Noto el menyspreu sota la sola de la xancla de goma negra que, miraculosament, no es desfà: deu estar fabricada amb material igni.

El silenci té un to feixuc i per això els lòbuls de les orelles se'm belluguen endavant i endarrere quan a través d'una porta oberta surt a refrescar-me la desesperació en clau de sol – o vés a saber en quin coi de clau- que fuig de la gola ronca de la Janis Joplin. Malaurada, hauria d'haver-hi afegit. M'assec a l'esglaó de la vorera davant la porta mateix i deixo que els esgarips de la Janis m'esgarrapin l'ànima ... summertime ...

Torno en mi. Els ulls, clucs encara, es fereixen per la lluentor amb que el Sol orna les llambordes. Me n'adono que la porta, davant la qual sec, ara resta del tot tancada. Em poso dempeus i segueixo el meu vagareig cap a la incerta meta. Les meves petjades empremten l'aire amb la seva sonoritat, encara a ritme de la guitarra summertimiana que m'ha induït l'estat de sopor del qual lluito en va per desempallegar-me'n. Arribo a una plaça rodona d'aquelles en les quals els cotxes van donant-hi voltes i més voltes fins que esbrinen per quin dels camins que l'envolten han de girar per arribar al seu destí. Quina sort! Si jo pugés tan sols intuir per quin dels caminois m'he d'endinsar per no arribar a cap lloc.

Rodejo la plaça per la vorera i em sento de nou infant, amb la boca riallera, damunt els cavallets de la fira ... girajonsant, girajonsant ... Ara, amb les mans abatent l'aire inexistent, sento la veu grossa del meu pare que em va dient cada cop que el meu cavallet blanc de cua negra passa pel seu davant:

- Adéu, adéu ... Compte amb les regnes ...

I veig la seva mà enorme, de dits com branques protectores d'un arbre nu, gesticulant, acompanyant la salutació verbal de comiat amb veu alegra.

- Adéu, Adéu ... Compte amb ...

He deixat el cos aparcat damunt el cavallet. Continua el seu etern giravoltar entorn del cercle tancat, i no s'oblida ni un sol cop de gesticular amb la mà un adéu al pare, que sap no és un adéu per sempre ...

La meva ment continua el seu passeig conurbació enllà ... voleia sobre les misèries físiques de la gent reflectides en el pai-

satge desolador que configuren els solars sense edificar, embafats d'escombraries de tota mena, entre les quals, els gats en zel cantenonegen el seu miol queixós tot desitjant fer sort amb la femella més formosa d'aquell barri obrer que tant si plou o fa sol, sempre és ornat amb una densa capa de pols invisible pululadora dels aires i feridora de les entranyes dels éssers que hi malviuen.

La gateta maula més cobejada d'aquells carrers, per fi ha fet la seva tria, no sense haver deixat abans prou marge de temps perquè els quatre o cinc gats que competeixen per ella hagin sortit de l'espectacular duel amb una mossegada a l'orella l'un; una esgarrinxada sota l'ull esquerra, l'altre; una coixesa passatgera deguda a una mala caiguda, un tercer; ... etc... La nívia gateta jovenassa encara -tot i haver parit ja quatre vegades- es contorneja amb els esvelts bigotis ben enlairats davant el pèl-roig borni i més escarransit de tota aquella feram ... Els altres, amb la cua entre cames, opten per retirar-se i provar sort en un solar que queda a dues cantonades ... No els hi estranya que d'entre tots ells, la provocativa gateta hagi escollit el més escanyolit i famèlic mascle: era l'únic que li faltava per tastar-ne les mels que d'aquí a poc donaran el seu fruit amb la vinguda al món de sis cadellets rogencs que destacaran enmig de la grisor dels edificis i solars empolsinats ... Només sobreviuran els més forts i espavilats.

Voleio, estenc les ales que no tinc i suro per sobre els vapors de coto-fluix que broden ombres damunt les muntanyes, els camps llaurats, les pinedes vora mar, els edificis amorfes que ambicionen gratar el cel ...

Veig la meva matèria que a poc a poc per fora, però de pressa en els seus interiors, va convertint-se en allò que ja era .... les molècules festegen vora els gats que ensumen la massa que de mica en mica esdevé carn pútrida ... n'hi emanen gasos i els cucs malden per continuar la vida que han obtingut de la mort. Un matalàs amb el ventre esbotzat, vomitant espuma negra que qui-sap-lo havia estat dins les entranyes que l'embolcallaven, groga i esponjosa, acull la massa inerme com aital darrer úter que es compadeix del desaixoplugat ... l'acull ... Summertime

..., na, na, na ... Aquell moment n'era un ... si ... l'era ...na, na, na .... la cervesa fresca que engolíem en qualsevol terrassa aquells estius de xafogor intensa i asfixiant, mentre parlàvem de coses transcendentals i fumàvem cigarretes amb mala consciència, n'era un altre ... summertime ... na, na, na ...

La mà de la tieta nonagenària entre les meves, sentint les seves venes tendres encara i sortides, moradenques ... els petons sorollosos que li engaltava ... el fer veure que li escoltava les històries repetides al llarg dels anys ... n'era un altre... summertime ... na, na,na

Aquella abraçada, que de tant estrènyer feia mal, amb l'amic que ho és per sempre, també l'era ...

I el silenci mirant uns ulls -que a mi no em diuen res- però que els altres diuen que sí, que tots els ulls parlen ... n'era un altre ... summertime ... na, na, na

I així podríem continuar eternament ... si és que l'eternitat és ... summertime ... na, na, na ...

L'estrident sirena provoca ganyotes de malestar òtic als vianants ... perquè tanta pressa? ...

Els gats -un cop passada la curiositat de la novetat, jeuen allunyats del cos, tot llepant-se la pell fins a deixar-la ben llustrosa. Flexionen els seus cossos elàstics, estirant les cames de darrere i apujant el tors ... caminen gronxant la seva carn magra ... però viva ... vida, vida, vida ... Vés a saber, malgrat el que diguin aquells que ho saben tot, si aquests herois solitaris de solars empolsinats i teulades florides per la humitat tenen consciència de ser el què són ... vés a saber ...miau, miau, miau ...

Curiosos, fugiu d'aquí ... torneu als vostres quefers monòtons. No gaudiu amb la misèria aliena que us consola de la vostra fastigosa existència ... Entorneu-vos al lloc que us correspon ... Només hi vull els gats ... miau, miau, miau.

Vergonya, avui els paràsits hauran tingut quelcom a explicar al redós de la taula parada per sopar ... i no hauran restat -per uns segons- tant concentrats escoltant les llefiscoses desgràcies a través de la pantalla, ara en tenen una que poden tocar, olorar

... fins i tot jutjar ...Aquesta és de veritat perquè l'han vist amb els seus propis ulls, en directe ... sense pantalles enmig que parapetin realitat de ficció.

Fantasmes ... en vida ... malaguanyats esforços per parir-los ... fantasmes sense cadenes que arrossegar ... Les duen enganxades en la consciència que les baules menen cap a la superficialitat còmoda de la que no han volgut eixir per pura mandra nascuda de l'egoisme malentès ...

Cossos formosos que puden a buit ... a no res ... que deixen anar la flaire de l'aroma del lloc d'on venim i al qual anem anant ....

I quines ganes de riure em vénen ... miau, miau, miau ...

Penso en com d'absurd fem que sigui això que en diem viure ... miau, miau, miau ... Què ens pensem que som eterns, potser? Però si ens passem mitja vida -o tres quarts i tot- patint per aconseguir objectius que ens reportaran profit dins un període molt curt de temps ... objectius que se simplifiquen en l'obtenció de benestar material ... La idea del diner ... No ho veuen que és pura il·lusió creada pels titellaires ... Els gats continuen fent la seva ...ara és l'hora d'espolsar-se la mandra i anar a fer un tomb per la barriada ... Ospa! si no duen a sobre la cartera ... dring, dring, dring ... el no so de la morralla sí que tentineja dins les nostres butxaques ... dring, dring, dring ...

I quantes pantalles ... i que planes i que boniques ...

I com et va? Bé? Me n'alegro. I on viatges aquestes vacances? Es que ja no sé on anar, he estat arreu ...

I quines sabates més bufones, si fins i tot semblen còmodes. Caram, amb la marca ... Miau ... bellugant la cueta els cadellets pèl-roigs s'aferren a la panxa de la mare, amb els peuets l'hi premen perquè brolli la llet dels mugrons a la seva gola assedegada ... N'hi ha per a tots, de moment ... miau, miau, miau

La gèlida cambra funerària rep el tros de carn per desar-lo dins una nevera horitzontal ... que el conservarà fins a la incineració ... però primer el burxaran per descobrir què li ha provocat el deixar d'alenar ...

Plou, plou sobre la trista conurbació. Els obrers ixen de sons petits habitacles amb la cigarreta entre els llavis i el paraigua estès ... o qui no en vol dur, amb gorra i les mans a les butxaques del gec, ben enfonsades ... a punt d'estripar el folre interior i alliberar-hi ... els dits.

Són quarts de set del matí ... i els gats famolencs ja han caçat algun ratolí després d'haver-se'ls-hi escapolit aquell suculent ocellet que saltironejava dins el bassal ... la mare l'ha cridat a temps, però, i l'innocent pardalet ha volat cap a l'arbre desfullat tot deixant els pobres gats ben embadocats ... però després de la decepció han tornat a la lluita ... a la vida ... a la sobreviure-vida .... Estàtic, res no passa, és la mateixa hora perquè el futur ha deixat d'existir per a mi.

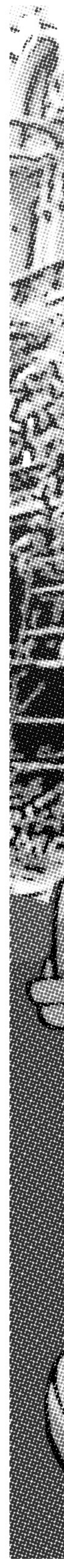
Sóc un munt de guspires invisibles que voleien en l'eteri. Algú em pensa i tu llegeixes el que inventa.

El silenci no existeix. El temps mai ha estat i, per tant, ara tampoc és, tot i que llegeixes mai i ara ... Tu no ets qui penses que ets ...tens una imatge subjectiva de la teva mare ...

El quadre que tu i aquell altre mitificàveu aquella tarda al museu, us provocava sensacions diferents ... les dues autèntiques i vàlides ... A ell el tranquil·litzava aquell rellotge que anava desfent-se ... a tu et martellejava l'ànima, angoixant-te pel que podria succeir demà sense que ho poguessis controlar ...

Els gats no dormen ... miau, miau, miau ... ells són els prínceps destronats de la nit ... vagaregen pels carrers ... ara en són els amos absoluts ... Les seves petjades encoixinades són tendres com el pa de pessic ... que diuen no és va idear a Vic, sinó a .... ah, ah, ah ...!!!

La mare nívia s'atura i s'amaga sota un cotxe mal aparcat damunt la vorera ... la silueta -d'una dona, potser?- que camina pel mig de la carretera asfaltada fent ziga-zagues l'espanta ... De sobte -la dona?- s'atura i inclina l'esquena cap al terra, dibuixant un angle recte amb el seu cos, bada la boca i vomita en forma de bolus alimentici i bilis, tota la ràbia acumulada durant anys i panys d'aguantar, resignadament el ser pagada per la força del seu treball un preu gens equitatiu als guanys que el

producte de la seva feina aporten a qui la mana feixos de pistrings que el fan a ell cada dia molt més ric i a ella cada segon que passa més amarg de suportar l'existència forçada. Cova de lladres!!

Veig les espurnes rabioses surar en l'invisible èter. Un garbuix de ràbies, alegries, tristeses, il·lusions, esperances, desolacions, complexes de culpa, excitacions ... s'uneixen en una orgia momentània per separar-se seguidament i anar a poblar les ments d'existències que habiten en els cossos engruixidors del cens del suburbi que no acaba d'encaixar en la geografia física on, com una pròtesi tarada, provoca butllofes a punt d'esclatar-los l'aigua plena de pus per escampar el seu escoïment arreu de les ànimes malferides però vives en el seu sentir emocional quan s'escauen els diferents esdeveniments que les somouen ... per bé ... per mal ... per gaudir ... per patir ...

Important, doncs, recordar: allò n'era un ... na, na, na ...

Noto que vaig no sent. Alguns dels gatets pèl-roigs també van deixant de ser ... Els seus cossets magres resten extenuats vora la mare que s'esmerça per retre-lis un darrer acte d'amor amb les llepades tendres i polides amb que acarona tot i cadascun dels flocs de pèl brillant com flama viva que ornen les carcasses de ninotet de peluix dels cadellets ... que eren ... van ser un temps ... i ara ja no hi són.

No sento recança ... Amb l'última espurna d'enteniment encara puc copsar un darrer pensament: S'inventaran un munt de màquines que faran multituds d'inimaginables tasques que meravellaran els que hi siguin per conèixer-ho; succeiran cadenes de desgràcies i benaurances que estalsinaran als més descreguts; els humans -potser gaudiran d'ales pròpies i volaran al seu lliure albir ... naixeran i moriran milions d'existències: humanes, animals, vegetals ... orgànics – minerals ... inorgànics ... i jo ja no ho sabré

Malgrat tot, sempre hi continuaran havent-hi principis i finals ..... o no.

Els miau-miaus petitonets, petitonets van deixant de ser-ho. Bon senyal ... gaudeixen de prou aliment per anar fent-se vells

... me'n ric, me'n ric, me'n ric ... na, na, na ...

La mare els fita atentament quan s'arrosseguen pel polsós sòl del solar tot fent veure que es mosseguen i esgarrapen ... ai ... esgarrapar ... i l'ànima amb aquell na, na, na janisjoplià. La responsable mare gata sap -perquè és sàvia per naturalesa- que aquests dos que han sobreviscut seran els darrers de la seva saga. Ambdós són mascles, sap la feina que faran ... La gata (maula?) cada cop resta més del seu temps sense fer res (d'utilitat?). Panxa enlaire, quan els fills dormen -tan acostats l'un de l'altre que semblen un cabdell de llana carbassa- i no la veuen, es deixa acaronar per la tibior de l'astre Sol, quan aquest es digna a fer acte de presència obrint-se pas entre les partícules cancerígenes que floten en l'espai contaminat pels invisibles -no semprevapors escopits per les fàbriques conurbanes on els autosatisfets assalariats acotxats-dobleresidenciats-entelevisats-internetitzats-viatjats ... malden per protegir els seus estatus de possibles conseqüències de gestes revolucionàries que de tant en tant proven de reviscolar tot reclamant DRETS ... miau! drets ... igualtat, solidaritat, justícia, fraternitat ... oi? però que coi va passar amb aquella revolució d'allà dalt? ... Ai els gavatxets, com són, com actuen, avui dia ... Estan millor que els pobladors d'aquest país colonitzat per l'innombrable enemic, o què? Quanta, quanta revolució ... al Nord, al Sud, a l'Est, a l'Oest ...perquè els fillets dels ben-mal pagats OBRERS frueixin llegint-ne els fets recollits en llibres de solapa barata ben assegudets en els còmodes seients de plàstic dels ràpids i moderns metros ... caríssim, el transport!! amb el que els amos procuren fornir els sempre malcontents treballadors ... ai, Senyor! Si és que quan més els hi dones, més en volen ... ai, ai, ai! Miau! Na, na, na ... Evadim-nos amb els incomprensibles esgarips queixosos de la malaurada (ara sí) Janis ...

Baula darrere baula ... una idea incompleta n'inicia una altra ... perdem el fil, ens n'anem d'un tema a l'altre ... i així potser un dia ens n'adonem que res valia la pena tant com aquell na, na, na ... Cadascú té els seus na, na, na ... i sí, aquella tarda terriblement xafogosa n'era un: el solitari carrer fumejant vapor de les calentes llambordes ... el veig ... és allà assegut a l'esglaó

de la vorera davant una porta oberta ...closos els ulls ... escolta les notes, la veu de cassalla que malda per alliberar-se de la gola de la Japlin... suplicant vés a saber què ... Mai ho sabrà i millor així, no fora que es perdés l'encant decebut per la intranscendent realitat que se li podria -potser- revelar ... Quin moment, aquell! DEU! Déu, qui coi et va idear; per què no ets?

Seria millor si fossis!? Es clar que no, un creador dirigint milions i milions de creats!

Però si ja ho fan... Ells són el Déu. I mentre existeixin els ells i els naltros ...

Els naltros, quan ens pensem que ja no podem més i estem a punt de defallir, ens arrepapem als nostres somnis, als nostres moments de glòria, als nostres caramels de menta que de tant en tant fugen pels espàrrecs dels gecs ... però sempre tindrem l'oportunitat de fer-nos amb un altre grapadet novell de dolces llaminadures que aferrarem dins els closos punys ben alçats i aquest cop abans no se'ns tornin a escapolir de les butxaques que ornen els nostres somnis i els nostres moments de realitat ...en guardarem els embolcalls i arribat el moment -que va arribant ja- els hi llançarem als que hauran quedat arrecerats, als que hauran quedat nusos també físicament, els que tot fent mal us del seu poder, de la seva bona sort hauran estat derrotats per la majoria que formen els desheretats de la terra, del planeta TERRA ... na, na, na ... la gata nívia passeja amb un cadellet a cada costat pel bell mig del carrer sense cotxes ... Els bigotis de tots tres ben alts a punt de detectar el viarany que els ha de guiar a la VIDA, vida, vida ...

Pili Serra Pasqual

Assassina fora de sèrie

I

home que viu amb mi està a la gatzoneta. Afablement, prepara la seva bicicleta, greixa la cadena... Té el pèl una mica llarg.

- T'haig de tallar el pèl.

- Doncs jo preferiria que em depilessis el cul. - Aquest home que viu amb mi té de vegades idees d'aquest tipus.

- D'acord.

Sent necessitat de donar-me explicacions que no li he demanat.

- És que tots els pèls, quan et freguen molta estona en el selló, irriten. Aquests pèls són molests... Tinc un gra...

- D'acord. Quan ho fem?

- Però escolta Anna, ha de ser només el cul a la part que recolza en el selló. No vull que em llevis res més.

- D'acord.

- Ah, i una altra cosa, no vull que empris aquesta cera calenta que s'arrenca. Em dóna angúnia quan veig que la poses a escalfar a la llauna...

- D'acord. Però si no vols cera calenta, per què no vas a una casa de depilació? Hi ha unes quantes a...

- Són cares. Recorda't que no tenim ni un duro.

- [Amb paciència] Crec que tenim diners per depilar-te el cul. I per molt més.

- [Inapel·lable] Prefereixo que m'ho facis tu. Cal estalviar [el miro amb duresa, quequeja]. M-m-mai se sap què pot passar.

- D'acord.

- Bé..., quan ho fem?

- Marxa al DIA del Sport [silenci expectant, pausa interrogativa] per allò de l'estalvi. El DIA [li aclareixo] és el més baix de la piràmide. I compra cera freda.

- Apunto, cera freda.

- I de camí compra iogurts de sabors... I llet. I pa... I alls [vaig a la nevera i agafo el paperet de sota l'imant]... Agafa, aquesta és la llista.

- Collons.

- Et fots.

Unes hores després li he deixat el cul llis entre esgarips indescriptibles de dolor. No li ha agradat gens l'arrencada. O tal vegada sí. Aquest home sempre ha estat molt bèstia. Ara amb el ciclisme li ha donat per practicar descens. Se'n va amb els amics i els cotxes fins a dalt d'alguna muntanya, i després baixen a corre-cuita. Jo sóc més d'estudiar, de manualitats al meu taller, de portar l'empresa...

II

L'home que vivia amb mi s'ha matat. Segons sembla un clot, una corba, un conill... Segurament el cul tan llis, i se li va anar del selló. Els meus fills ploren, i més quan s'assabenten que he despatxat al de la funerària i que he donat el cos a la Facultat de Medicina. És el que ell volia, estalviar les despeses d'enterrament. Era molt auster, molt pràctic, molt de viure en l'escassetat. Un garrepa. Ell es deia a si mateix... Com era?... «decrecionista». Era anarquista o alguna cosa així, mai em vaig assabentar. No m'interessa la política..., què?

- Mama, et trobes bé?

- Sí.

- Necessites alguna cosa - em diu el meu fill Pepe -, vols que ens quedem amb tu?

- No.

- Anna - em deixa anar la meva nora -, pots comptar amb nosaltres pel que necessitis.

- D'acord.

- Però, mama, digues alguna cosa - em diu el Javier -, com pots estar tan gelada?

Aquests fills meus són imbècils. I les seves dones, plenes de joies i or, no diguem.

- Estic molesta. Jo estimava al teu pare. No m'agrada que hagi mort. Però això no canvia res.

- Mama, de debò, no pots quedar-te sola a casa, vine't amb nosaltres uns dies, sola et desesperaràs ..., [la meva nora em toca el muscle, jo la fulmino, i retira la seva mà immediatament]... O a avorrir.

- No et preocupis que no em vaig a avorrir. Marxeu, jo estic bé.

En fi, em torno sola a casa, em faig el sopar, cafè. Prenc el tamboret de tres esglaons del lidl, pujo a dalt de l'armari de l'Ikea..., a veure la clau, i obro el meu bagul. No puc baixar tot el contingut de cop, perquè quan ho vam pujar aquí, fa com a mínim trenta anys, vam haver de demanar-li ajuda a les meves empleades. Així que vaig metòdicament traient les peces de la metralladora, el fusell antiaeri, la mira telescòpica de precisió, les bales, pistoles, manuals per a fabricació de bombes, explosius, percussors, temporitzadors, càpsules de cianur, una mostra de plutoni ben precintada... Ho vaig col·locant tot a la taula del meu estudi. Quants records.

III

El meu pare era un búlgar agradable i ben plantat. Un agent secret. Vegin la seva foto amb gairebé cinquanta anys. Quan va caure el Mur de Berlín no s'ho va pensar dues vegades, va deixar la Darzhavna Sigurnost, i es va venir a Catalunya sense dir adéu, sense deixar rastre. Aquí es va fer passar per viatjant de comerç, perquè aquest ofici li permetia viatjar sense haver

de donar explicacions. Nom nou, documents nous, vida nova. Dimitri Balkanski es va convertir en Pepe Balcans. L'única cosa que va conservar del seu vell món va ser el cognom, i un munt de ferro, que en argot és l'armament. Al meu pare li agradava moure's en llocs estranys, conèixer terrenys, fer mapes, vigilar... Buscava objectius mitjanament protegits, com a serveis de radioteràpia d'hospitals, empreses de productes agrícoles, mines de coure... Gaudia entrant i sortint sense deixar rastre de llocs complexos. La meva mare, amb la qual es va casar, Anna la de Palafrugell, li deixava fer la seva sense ficar-se en esbrinaments, i el papa amassava una fortuna especulant en Borsa. Era molt llest. I en deu anys va tenir tres fills, les meves dues germanes i jo, la menor, nascuda al 2001. Jo, sense cap dubte, era la preferida del meu pare, Pepe, com li dein al barri. Anàvem al cinema, al teatre, al zoo... Un dia inoblidable, en què la mama s'havia portat a les meves germanes a algun lloc, em va parlar.

- Anna, tu saps que t'estimo més que a les teves germanes.

- Sí.

- Saps per què?

- No.

- T'estimo perquè parles molt poc.

- Sí.

- Vaig a explicar-te un secret molt secret.

- D'acord.

Entràrem a la seva habitació, i de dalt de l'armari va baixar una caixa com de saxofon. Dins hi havia un fusell desmuntat. El va muntar, me'l va fer desmuntar i muntar.

- És un Tokarev GP25 [em va fer l'ullet] del servei secret. És un arma especial, artesanal, feta per a missions molt concretes. Té molta precisió i molta potència. Amb la mira telescòpica sóc capaç de fer blanc a dos quilòmetres. Mira la bala... Aquestes no, nena, que són especials, aquestes.

- D'acord.

- Es carrega així, cras cras, molta cura que no té segur, per apuntar mira per aquí, contingues la respiració i prem el gallet suaument. Has entès?

- D'acord.

- Anem a guardar-ho tot al seu lloc, i ara anirem al meu taller, perquè aprenguis a fer beines...

Vull que aprenguis un bon ofici, perquè quan siguis major no et falti de res.

Sempre m'ho repetia: havia de tenir uns estudis per ser una dona independent... I va arribar el dia del meu debut. Em sembla que ja havia complert onze anys i ja tenia el període. Volia fer una pràctica. Una de debò, sense simulacions. El meu pare em va dir que li semblava bé. Un dilluns al matí, en lloc d'anar a escola, em va ficar en un carro de neteja que empenyia amb parsimònia per la vorera. Ell anava vestit de netejavidres. Pujàrem fins a la terrassa d'un gran edifici, i des de dalt em va portar a un lateral des del qual teníem la panoràmica de l'Avinguda de les Corts Catalanes. El tragí de vehicles, els quiosquets de premsa, els comerços i bars, la Generalitat... Tot això ho vèiem tombats, protegits pel muret de la terrassa, al qual el meu pare, aprofitant un desguàs, havia engrandit un petit mirador durant diversos dies. Perfeccionista fins a la fi, havia lluït les vores i els havia pintat de gris. Ell va prendre els prismàtics i es va posar a observar. Jo vaig muntar el fusell, el teleobjectiu, vaig col·locar la manta de camuflatge per sobre de tots dos. Servint-nos d'aïllant, plàstic i estoretes del decatlon. Vaig carregar, cras cras, les nou del matí, i li vaig preguntar.

- A qui anem a matar papi? A transeünts? A taxistes?

- No diguis ximpleries, nena. Anem a matar policies.

IV

Esperem sense moure'ns fins a les dotze més o menys. Recordo. Fa molt fred.

- No apuntis ara, Anna, mira per sobre del fusell, fixa't en l'objectiu, el cotxe de policia, aquest que aparca en zona prohibida... Veus a aquells tres mossos?

- Sí.

- Dos homes joves, bruns. Una dona rossa, jove, amb cua.

Entren en la cafeteria... Anem a esperar a que surtin. Quan ho facin, recorda't del que t'he ensenyat. Primer mata a l'últim, d'acord, i després al del mig, i al final al del davant.

- D'acord.

- Al cap. Encara que sigui més difícil. Tirar al tronc és d'aficionats.

- D'acord.

El meu pare pren els seus prismàtics, i jo centro la mira a la porta del cafè. Al cap d'hora i mitja, més o menys, els veig sortir. El papa m'avisa pel seu costat.

- Acció Amna, ja saps, al de darrere pri...

- Bang! Cras cras.

- Cony! Ara al...

- Bang! Cras cras.

- Que no escapi la dona...!

- Bang!

- Collons Anna! A la nuca! Has nascut per a això! Molt bé! No s'han assabentat del que els passava! Com et trobes?

- Bé papa. Els he matat a tots?

- A tots. Als tres. Cap es mou... El blanc de la tia ha estat... debuten!, perquè s'ha donat la volta en escoltar caure al company, i [mira pels prismàtics] no es mou..., magnífic! Fixa't la que s'ha muntat aquí baix [es relaxa]. Ara marxem, recollim tot, molt important, sense córrer i sense deixar absolutament res. I el primer, els tres casquets.

- D'acord.

Recordo que el meu pare em va mirar amb enveja, admiració, amor, i em va dir.

- Això deixarà cua, Anna. El que és ser jove i tenir bona vista.

Fou meravellós. Quan deixàrem el carro de neteja al seu lloc, i ens canviàrem de roba, vam agafar un taxi. Recordo que vaig estar abraçada al papa tot el camí, tan calentet, tan tou, fent olor de tabac i Brummel...

V

I tant que va deixar cua l'atemptat. La mort dels tres polis va ser notícia de portada, fotografies, homenatges, biografies, tres joves recentment graduats que havien donat la vida, condecorats, juraments que els terroristes es podririen a la presó i això i allò altre... Mai van trobar ni una pista. A partir d'aquesta pràctica, el papa em portava tots els anys a algun lloc que havia preparat prèviament. Mirador, fusell, cras cras i bang. Sempre matàvem mossos, i també m'insistia molt en no atacar a gent que tinguéssim motius per matar.

- Recorda-ho: matem policies perquè són els nostres companys i no ens paguen per això..., no tenim cap motiu econòmic per matar-los, i per un poli és un gran honor [infla el pit] morir abatut. Recorda, quan administris la mort, mai ataquis a algú que tinguis motius personals per matar. I tampoc matis com una boja, a velles, a negres o a nens. Els teus assassinats han de ser sempre asèptics, com per encàrrec.

- D'acord.

- Gens de venjances personals, gens de fer de jutge. Quan t'enfadis amb algú, saber que el pots matar en qualsevol moment, et tranquil·litzarà immediatament i et donarà molta serenitat a la vida.

- D'acord.

- Si algú t'irrita, fes això, inspira, tanca els ulls i repeteix: «puc matar-te, estàs mort».

- D'acord.

- Veuràs com ràpidament se't passa l'empipament.

- D'acord.

- Per a les pràctiques de caça, recorda-ho sempre: policies. Arrisquen la seva vida pel poble [gest de desdeny en pronunciar «poble»], així que són blancs recomanats per la sensació d'impunitat que manegen... Sabies que és molt més perillós l'ofici de paleta que el de policia?

- Sí.

- Siguis sempre minuciosa i tot anirà bé. He pensat que

podries preparar-te per entrar de policia, alguna llicenciatura com enginyeria, química i fer camí en algun Servei Secret...

- No.

- No? [enfadat] A veure. Què insinues?

- No.

- Però si has nascut per a agent!

- No papa. Això de ser agent m'agrada molt. Si ho converteixo en un treball i em comencen a pagar, perdré l'interès.

- Però això és el súmmum... Faràs el que jo digui! Seràs policia! Entraràs al servei secret, i mataràs legalment per encàrrec!

- Papa. Mai [inspiro profund], mai seré professional assalariada d'alguna cosa que m'agradi.

- Doncs quina idea. Com et guanyaràs la vida? De criada?

- Papa, m'ensenyaràs a muntar cotxes bomba?

- No sé Anna..., fan molt de soroll, són perillosos, indiscriminats, no m'agraden. Et vaig explicar com vaig assassinar a l'encarregat de negocis de Somoza a Bogotà amb un coet antitancs?

- No. M'ensenyaràs a derrocar helicòpters?

- Veuràs, ell anava sempre molt bé protegit amb cotxe blindat, però jo esperava en una claveguera, i quan va passar em van donar el senyal, vaig llevar la tapa i...

VI

En la vida, tot té un principi i un final. Va morir la mama de càncer ginecològic, i el papa també va morir deixant-me com a herència pisos, armes, un búnker urbà i un munt de milions en efectiu. El vaig acompanyar en la seva agonia, de càncer o alguna cosa així...

- T'estàs morint ja, papa.

- Sí, Anna, però no et preocupis que jo t'estaré mirant des de dalt en el Cel...

- No diguis ximpleries papa.

- He, què penses, Que aniré a l'Infern?

- Papa, t'estimo, quan un mor, s'ha acabat.

Va morir sense dir res més dos dies més tard, i jo vaig guardar silenci respecte al llegat del meu pare. Vaig interrompre també els assassinats. Sense ell, no era el mateix. Em faltava un puntet: el seu alè, la seva admiració, el seu elogi, el seu empipament... Vaig acabar la llicenciatura de Química i em vaig casar amb un company de la Facu. Em vaig subcontractar com a netejadora, i després vaig muntar la meva empresa. Sempre ho he dit: treballar ha de ser una cosa desagradable. Si no, el treball perd el seu sentit absurd. Com la vida.

VII

Però ara, sense l'home que vivia amb mi, la meva vida requereix un canvi, i dur a terme nous reptes més enllà de l'ensenyat pel meu pare. Des del meu lloc de vigilància contemplo l'acampada de la Plaça de Catalunya. Aquests joves indignats porten al menys cinquanta anys protestant, els desallotgen, tornen a acampar, arriben els antiavalots, els piquen a garrotades, surten als diaris, i el Conseller d'Interior justifica als seus mossos. Demanen quelcom d'una circumscripció única, o partida..., no sé, fotre, que gros està aquest indignat, una mica de dieta..., ja han canviat d'idea diverses vegades, m'és igual, a mi, la veritat, la política m'importa un rave. El meu marit venia a aquests llocs a protestar, el pobre. Ha! Hi ha una gran concentració d'antiavalots, deu furgonetes, cinquanta agents, preparant-se, col·locant-se els cascs, els escuts... Booooom! El cotxe bomba ha funcionat de meravella. Tots els que no han estat copsats caminen com a zombis, els indignats aquests, com corren! Els polis estan pel terra, bastants d'ells desmembrats, les finestres, els vidres, foc, la carn socarrada... I si avui fes un pollastre per sopar? Ah, mira, un supervivent armat, un mosso cridant alguna cosa... Obre foc contra la gent. Carai.

VIII

- Com que no hi ha pistes senyor Director General?

- No hi ha pistes fiables Senyor Ministre. Hi ha diverses línies obertes d'investigació. Ningú ha reivindicat l'atemptat. Els explosius són artesanals barrejats amb napalm. El cotxe robat, amb finestretes tintades. No hi ha petjades. Les càmeres de carrer van captar l'arribada del cotxe, i d'ell no va sortir ningú.

- Com? Un terrorista suïcida?

- No. No hi ha restes d'un suïcida. Les càmeres mostren que el cotxe bomba va arribar conduït per control remot, o programat a distància. Els mossos de la científica van trobar restes d'aparells electrònics, ordinadors, discs durs, tot destruït i d'escassa rellevància. Material molt comú, comprat sembla ser que en el Carrefour...

- Però a on apunten... Islamistes, ETA, anti-sistemes, anarquistes, feixistes, gitanos romanesos, serveis secrets estrangers, alguna cosa?

- Els mossos diuen que estan fent tot el que poden, Senyor Ministre... La guàrdia Civil mantindrà ben informat al Govern de tots els seus passos... Senyor Ministre, tingui en compte que han perdut a dotze homes, i hi ha més de trenta ferits molt greus... Estan molt interessats a agafar als terroristes com pot comprendre...

- Bé, dotze mossos morts, [to concloent] tampoc és per a tant. I els manifestants morts?

- Ehem. Desgraciadament sembla que a un dels mossos li va entrar el pànic i va obrir foc. No hem dit res d'això, encara que en supernet... [Gest de lament]... Circula un video tridimensional al qual se'l veu descarregant un desfragmentador...

- Els mossos porten armes de guerra a les manifestacions?

- Senyor Ministre, el senyor Puig afirma que mai se sap amb aquests pacifistes de les acampades.

- Estem apanyats. Escolti'm bé, Senyor Director General: vull resultats.

- Per descomptat, Senyor Ministre. Col·laboro amb el Conseller d'Interior?

- No volia protagonisme? Doncs aquí pot lluir-se. Que es rosteixi en la seva salsa fins que no pugui més.

- I jo Senyor Ministre?

- Em mantindrà informat del que fan aquests idiotes. I a part, vull que investigui pel seu compte, però que sigui tot molt discret...

- A l'ordre. Un moment, Senyor Ministre... Senyor Ministre... Em criden...

- Què passa ara!

Tensa espera.

- Perdoni la tardança senyor ministre. Ha esclatat un altre cotxe bomba en la D.G. de Plaça de Catalunya. Un 4x4 ha efectuat un allunament... Ha pujat les escales i ha estat detonat. Sembla que hi ha diversos agents morts i s'espera que hi hagi més entre els enderrocs...

- El cotxe ha pujat per les escales i ha allunat? Mare meva. Un terrorista suïcida?

- No hi havia conductor Senyor Ministre. Són els mateixos.

Silenci.

- Anem a parlar clar. Té alguna teoria Senyor Director General?

- Doncs pel professional dels atemptats, jo diria que es tracta d'un servei secret. Ni l'ETA Renovada, ni els fonamentalistes cristians nazis...

- Anti-sistemes?

- Anti-sistemes? No em faci riure Senyor Ministre.

- No em faci riure vostè a mi. Un servei secret? Amb quina finalitat anaven a matar a policies catalans?

- Per la finalitat, no ho sembla Senyor Ministre. Els serveis secrets són poc inclinats a matar policies, com encertadament m'indica. Però pel tipus d'atemptat, la seva logística i procedir des del bombardeig de Lisboa, sí. El que tampoc em quadra és

que no han deixat firma... Tot és molt casolà, i alhora molt professional. És una bogeria, però jo diria...

Silenci.

- Què! Collons! Parli senyor Director General!

- Senyor Ministre, em sembla que es tracta d'un agent ben preparat, o varis, que duen a terme una venjança per alguna ofensa... O, pitjor encara, que simplement s'estan divertint.

- Quina estupidesa... Ostres! Per la mare de Déu de Montserrat! ...

- No li sembla encertada la meva suposició senyor Ministre?

- Eh, no, no em refereixo al seu comentari. Estan donant a la telenet la notícia d'un altre cotxe bomba. Segons sembla ha esclatat entre els policies que acordonaven la zona de l'explosió... Això és un infern... Quina barbaritat.

- Aquest no és un assassí en sèrie, sinó un genocida.

- No pot ser un tot sol. Investigui.

- A l'ordre.

IX

El babau del meu fill Javier insisteix a fer-me companyia. I de pas, haig de cuinar per a ell i per a la meva néta Alícia.

- Mira mama, estan donant a les notícies el dels cotxes bomba. Han mort més de trenta policies, i han desaparegut un altre munt. I han mort dos psicòlegs que van anar a donar assistència a les víctimes de la primera explosió...

- Dos psicòlegs? A qui se li ocorre. Cap capellà?

- No, mama, no han dit res de capellans.

- Són llests els capellans.

- Quina barbaritat mama. Qui haurà estat?

- Ni idea.

- És com allò de la Torre de Londres... Ara Catalunya haurà d'envair Somàlia! Segurament són terroristes somalis.

- Segurament. Vols botifarra?

- T'ho prens amb molta tranquil·litat, no mama?, aquestes coses sempre remenen la merda. Segur que Baixa la borsa i puja l'atur... [Sospir] No et dóna llàstima, mama?

- Que baixi la Borsa? No. Si baixa la Borsa compraré accions. L'atur, doncs mira.

- Nooo, em refereixo a aquests pobres polis i psicólegs...

- Diàriament mor molta gent. Què més donarà.

- Però a aquests els han matat de mala manera, i els supervivents tindran tares tota la vida, necessitaran suport neurològic dècades...

- Clar, com els supervivents del bombardeig de Lisboa.

- Doncs a mi em donen llàstima.

- A mi també em donen molta llàstima. Però [alegre, dono la volta a la truita] no et preocupis que veuràs com indemnitzen a les vídues, i donen medalles als supervivents. Les víctimes del terrorisme tenen les seves prestacions, les jubilen ràpid i poden donar conferències, igual que els astronautes. A més [moc abrivada la paella], són policies, han de defensar el poble.

- I si no són terroristes? I són els americans, o els russos?

- [Sospir] Clar, aquests dos no són terroristes. No m’interessa. Menja i no siguis pesat. Alícia, bonica, vine a la meva vora una estona, anirem al cinema el dijous?

- Vaig a mirar per supernet mama, que et donen una informació molt més fiable.

- Horror. Supernet.

- Avieta sí, el dijous anem al cinema.

- Ho veus?, aquí diuen uns que això és clarament una maniobra de distracció de l’Imperi per llevar-nos les pensions.

- De l’Imperi? Quines pensions? D’acord Alícia, el dijous al cinema, seran als que les tinguin.

- [El meu fill parla com si fos locutor de la telenet]. Els indignats han aixecat les acampades. Diuen que el de les bombes és molt violent, i exigeixen que s’investiguin les seves morts...

- Quina bona idea.

- I aquests de A Las Barricadas diuen que és un atac ultradretà del sionisme, semblant a l'atemptat del suec que va matar a aquells nois a l'illa...

- Noruec.

- Noruec, danès, canadenc, què més dóna. Està tot per la zona.

- Tot per la mateixa zona [inspiro i repeteixo el meu mantra]. No saps la sort que tens que el meu pare m'ensenyés a no actuar per impulsos. Per descomptat fill meu, malparit, a mi no has sortit. Ni tu, ni el teu puto germà.

X

El Senyor Director General conversa amb el seu Supervisor Gerent.

- Bé, senyor, hem explicat que entre 2013 i 2018 van morir quinze mossos, tots a Barcelona, a mans d'un franctirador. Solia assassinar dos o tres a l'any. No va ser capturat ni ningú va reivindicar allò...

- Això va ser fa més de quaranta anys, Pepe. Aquest posa cotxes bomba. Heu buscat a la llista d'agents retirats o actius que tinguin coneixements per fer el que estan fent?

- Dels actius, tots els serveis secrets volen col·laborar. Estan tan estranyats com nosaltres. I dels retirats no hi ha cap que respongui al perfil.

- Quin perfil?

- Ehem. Assassins de policies amb cotxe bomba i nivell avançat de teleco.

- Cap pista?

- Cap. No hi ha empremtes. Els explosius es poden fer a casa. La manera de transport és desconegut. El robatori de cotxes d'alta gamma és molt professional. El lladre se salta tots els dispositius de seguretat electrònics, els treu tranquil·lament del garatge, inutilitza totes les càmeres amb impulsos electromagnètics o alguna cosa així... Com a informàtic i com a enginyer és un as. Una vegada robat el cotxe, el tuneja, el modifica, l'instal·-

la un control remot i el dirigeix fins a l'objectiu seguint escrupolosament les normes de trànsit.

- Tot això ja ho hem parlat vint vegades. No hem avançat res?

- Res, senyor. Estem esgotats... Ens falta gent per investigar tots els casos. Els terroristes van molt més ràpid que nosaltres.

- Penses que són diversos, Pepe?

- No ho descarto, senyor... Seria sobrehumà que una sola persona pogués dur a terme un atemptat setmanal. Aquest ritme és impossible per a un llop solitari, tret que estigui summament organitzat. No l'estaran ajudant els xinesos?

- Els xinesos tenen altres plans per dominar el món, home. Tenen prou amb comprar països.

- Amb allò dels morts no va desencarrilat, senyor. El Conseller d'Interior està consultant a mèdiums per descobrir als autors...

- Escolta, Pepe, centra't en hipòtesis realistes, no en el que fa aquest senil de'n Puig, El fill de l'home del bat de beisbol, quin imbècil, el fill de les cent mil putes, càrrec heretat... Seguiu buscant. Jo haig de descansar una mica. M'aviseu si trobeu alguna cosa, i si no jo us aviso.

- Fins ara, senyor.

Surten tots. Ara va el tio i em mira. Porta uns quants dies donant-li voltes al tema de parlar-me.

Li sostinc la mirada...

- Bon dia, senyora o senyoreta... No la conec... Ens hem vist, vull dir que m'he fixat...

- Faig una suplència.

- Això... Veurà... M'agradaria, encara que sigui de la neteja..., no, no és això, és molt cridanera, vull dir, que, he, he, em poso nerviós..., que...

Silenci. Està suant com un porc.

- Que m'agradaria convidar-la a sopar, si té temps, aquesta nit?

Silenci. Responc.

- D'acord.

XI

Per tenir seixanta anys, aquest tipus no està malament. Sembla l'anunci de pneumàtics michelín, gros, calb i amb ulleres. Solament ha hagut d'anar a l'excusat a pixar sis vegades mentre menjàvem. Li va entrar singlot quan em va veure sortir del taxi amb el vestit de Dior. I la pamela, els complements, mitges i tacons han ajudat prou a recompondre'm l'aspecte. El restaurant, bo, bé. Ja podia haver-se estirat una mica més aquest fill de puta, que per ser General de la Guàrdia Civil... I l'Hotel, bé, al final he dit que jo el pago, perquè no volia ficar-me en un lloc cutre. Aquest poli era capaç de portar-me a casa seva, o a una pensió del xino. Així que l'home ha al·lucinat amb que hi hagi una piscina climatitzada a la suite de seixanta mil euros...

- Però com pots pagar una habitació així amb el teu sou de netejadora?

- És que sóc la propietària de l'empresa. Sóc rica.

- Vaaaaja amb la senyora de la neteja. Doncs no ho semblaves...

- Tinc més de vint contractes de neteja. I dos mil netejadores i netejavidres, polidors de sòl...

- Amb la crisi que hi ha?

- Una crisi que dura un segle no és una crisi, Francesc. És que això funciona així [em mira amb ulls de lluç. Sospiro amb paciència]. Inverteixo en I+D. Les meves treballadores són molt productives perquè disposen de l'últim en maquinària i productes de neteja. Tinc laboratoris, empreses químiques...

- I tu ho portes tot?

- Tinc diversos Gerents. Els pago bé. Però superviso amb freqüència. Per això em vas veure pel teu despatx.

- [Molt estranyat]. No et valen les governantes? Jo no vaig dirigint el trànsit, per a això estan els agents...

- No me'n refio. Ara, amb els atemptats, moltes noies són reticents a entrar a les comissaries. Es neguen. Hauré de negociar novament el pressupost amb el de Serveis Generals. I els sindicats han denunciat el Conveni.

Molt educat l'home, molt nerviós. S'ha hagut de prendre la levitra, que he vist el tros de blíster a la paperera del bany. Així ha aconseguit una espècie d'erecció una mica vacil·lant, una mica mirant a les sis... Quan he comprovat que flaquejava i que no encertava, l'hi he dit clarament.

- Tu, cabró, com afluixis, ho explico tot a l'oficina. Pren-te el teu temps i no se t'ocorri descarregar ara.

- Ostia puta.

L'home s'ha aguantat més o menys, i quan m'he afartat de l'entra i surt del cony, ja saben, la irritació per la sequedat de la menopausa...

- Escolta, noi, que hi ha més orificis.

- Què?

- Que el de la flor no és l'únic forat que tinc. Espera...

El lubricant dur efecte calor. Un clàssic que no falla. Una ajustada relació qualitat/preu.

- Escolta, em tens una mica intimidat...

- Espera que t'empastifi bé el piu. Ja està. Ah, la crema descongestionant amb aloe vera, l'aplicador... Hala, fica-me-la pel cul.

- La mare que em va parir...

- Vinga.

- Anna, ets un somni, no em creurà ningú... No! Vull dir.

- Ni se t'ocorri, idiota. Sóc una empresària, rica, de dretes, cristiana, vídua, voto a CiU. Si em traeixes, et mato.

- Què dius? Ha, ha, ha, ha, ha. Quina broma tens.

- Bé. Si és per venjança, no puc matar-te... Si em traeixes, no torno a quedar amb tu.

- Ah! Això, ni parlar!, sóc una tomba.

- I si no ho ets, ho seràs.

- Espera Anna, que em prengui una altra levitra... Perquè no decaigui...

- D'acord. Ara dóna-li fort.

- Collons, Anna, pego amb alguna cosa dura, em faig mal...

- No facis cas. Segueix. Són els cagarros del dia [l'home es para i haig d'explicar-li]. Avui no he cagat.

- Ai mare, però com pots ser tan porca?

- Mira, Llardós. Així som els rics. Què et creies?

Es posa en acció. El miro per sobre del muscle. Té les mandíbules atapeïdes, els llavis oberts mostren les dents com si se li anessin a partir. Les venes gruixudes com a dits, ressalten sobre el seu front. Els grunyits similars als d'una cortiella a l'esmorzar. La suor discorre com un riu lletós per la seva calba, orelles, coll, cau sobre tots dos muscles, llisca per les seves mamelles, s'abalança pels sacsons, s'ajunta en el melic i el noto ficar-se càustic pel meu anus. A aquest home sembla que li vagi a donar quelcom, entre les pastilles, l'alcohol, el tabac, i l'esforç que sens dubte no és el seu costum... Ara esbufega com una tortuga moribunda amb asma.

Al voltant de les quatre, he donat per finalitzada la festa. Ens hem estirat al llit a fumar, no sense abans advertir a l'hipertens aquest.

- A veure si descanses, que demà al matí pot ser em ve de gust, i la chambre està pagada fins a les dotze.

- Déu meu.

- Res de Déu meu. Descansa. Demà és diumenge, i des que el meu home va morir no m'he menjat una rosca. Després anirem a missa.

- És que haig d'anar a comissaria... Els atemptats...

- Dorm calb fastigós rabassut untós pitxafluixa.

- Collons Anna, que sóc General de la Guàrdia Civil.

- És broma... Picolo de merda.

XII

- Li passa alguna cosa, senyor?, el veig una mica destrossat...

- Estic ben cruixit, em fa mal tot el cos...

- No ha descansat?

- No gaire.

- Per fi una bona notícia: no hem tingut atemptats aquest cap de setmana. Tal vegada estiguem estrenyent el setge.

- El setge? Marxa, diga-li a algú que em porti un cafè ben carregat...

- A l'ordre.

- Ai mare.

XIII

A mi com que allò de les tradicions aquestes dels castellers mai m'han cridat molt l'atenció, però una bona aglomeració de gent ve bé per passar una mica desapercebuda i canviar de tècnica, perquè quedar-se en allò del cotxe bomba és com a massa sorollós, que diria el meu pare. En canvi, poc a poc, em col·loco per darrere del guàrdia urbà, i empenta va, empenta ve, zas, li he ficat la navalla fins a l'artèria renal. Deixo anar la fulla dins, m'enduc el mànec... Ni se n'ha adonat. I ara, sense cridar l'atenció, m'escapoleixo entre la gentada... Fora bigoti, fora perruca, fora ulleres.

XIV

- El guàrdia urbà no es va assabentar de la punyalada, General. Va dir que se sentia marejat, l'hi va comentar a la companya, i en donar uns passos es va adonar que tenia l'esquena i els pantalons plens de sang. Ho veu? La càmera capta el moment en què es mira la mà i es desmaia. La seva companya es posa a cridar i cau el castell. Després arriben els de emergències i ja està mort.

- No es veu qui ho fa, Tomàs?

- Hi ha massa gent i no hi ha res clar... Encara que segur que està aquí.

- Aquest home que se'n va, el que du barretina, no se'l veu pel davant?

- Doncs... Jo diria que no, general.

- És ell. És l'únic que se'n va mentre tots es queden. Algú ha d'haver-ho gravat.

- Em temo que no. La mort del guàrdia la va captar la càmera d'un caixer de la Caixa. Però la resta de càmeres apuntaven totes al castell.

- Busca imatges frontals. Algú ha d'haver-ho filmat. Localitza a tots els que van estar al voltant del guàrdia i a veure què recorden.

- Els mossos ja ho van fer i els estan interrogant... Però sembla que ningú ens aclareix res...

- És eixa persona.

- Busquem llavors a un home més aviat madur?

- O a una dona disfressada.

- Una dona, senyor?

- Mai se sap Tomàs, mai se sap. Per què s'haurà exposat tant? Per què ha canviat de mètode?

[Entra un sergent de la Guàrdia]

- General, perdoni, a telenet informen de l'esclat de dos cotxes bomba...

- Vaja, doncs no ha canviat de mètode. Més mossos morts?

- Segons sembla no...

- [Tomàs] Ah, doncs encara sort.

- No senyor Inspector. Han esclatat als soterranis del Palau de Congressos de Barcelona, quan se celebrava el Congrés Mundial de Grans Religions.

- [Tots dos] Què!

- Ehem. Es tem que el Papa Pedro II, el Dalai Lama i el Rabí de Jerusalem estiguin entre els enderrocs... Afortunadament l'aiatol·là Jalamamani es trobava indisposat i no anà a orar aquest matí per la Pau...

XV

Quina contrarietat. Les noies són reticents a treballar en edificis que esclaten, i com tinc la contracta de neteja d'un munt d'edificis públics, demanen més diners. La negociació amb el Comitè d'empresa, com que no avança. El Gerent m'ha cridat i em comunica que tenim un preavís de vaga.

- La veritat senyora Presidenta, des que va entrar la CNT al Comitè d'empresa, les coses se'ns han posat molt difícils. Ja no són els mateixos de sempre, aquests estan tot el dia donant la llauna...

- De la CNT?

- Sí, això posen els cartells, veu aquest obrer amb el martell?

- Ja. Bé, vaig a entrar, ja et cridaré si et necessito.

- Es quedarà aquí tota sola?

- Són els meus sindicalistes home, no em menjaran.

- Com vostè mani senyora Presidenta.

A la sala de reunions està el comitè en ple. Són deu homes, joves, amb arracades, tatuatges..., el normal. Abrillantadors, netejavidres... Ens saludem, comencen a parlar, em diuen que estan disposats a tot, que la negociació serà molt dura... Fora crida una multitud. Les treballadores recolzen al Comitè i em diuen de tot... Trec els informes econòmics...

- Senyors, aquesta cridòria no em sembla bé.

- Doncs aquesta cridòria està per recordar-li que té un conflicte molt greu...

- No és això. Em refereixo al fet que no veig bé que estiguem aquí nosaltres, dialogant, i al fet que les treballadores estiguin fora, esperant. Jo els proposo que negociem al carrer.

Es miren, murmuren, no sé què té d'estrany la meva proposta. Els explico.

- Podem fer-ho a l'aire lliure. Que s'assabenti tothom del que discutim, que pugui intervenir qui vulgui, i que a les sis estiguem tots a casa berenant. Total, la policia no apareixerà...

Baixem, preparem una estrada, megàfons, i vaig explicant

dades, informes econòmics... Després de tres hores de negociació, la CNT acaba signant el pitjor conveni de la història del sindicalisme català, i damunt confirmat per unanimitat a mà alçada. Bé, ara què toca aquesta setmana... L'Agenda... Portar a Alícia al cinema... Puaf. Una altra vegada La Sireneta contra la Bèstia. Crec que haig de consolar al Comitè.

- No us preocupeu companys. Si arriba l'anarquisme, us seré de gran utilitat.

XVI

Disfressar-me de dona, du el seu temps. Falsificar la paperassa, és més senzill. Les dones policies em registren. Passo l'arc magnètic inutilitzant-ho... Sense problemes. Ficar el bidó d'aigua a la màquina del cafè, obro, col·loco, reposo gots, llet en pols, descafeïnat, cafeïnat, tanco... Ja està tot. Adéu molt bones. Aquí comencen la reunió els analistes experts en assassins de policies. Sembla que van a analitzar l'aura i el cos astral amb experts francesos de la Sûreté Nationale. Si tot va bé, i segur que va bé, la càpsula de plutoni del papa, s'està desprenent del seu embolcall de plom en aquests moments, i aboca el seu contingut a l'aigua. A veure quants cauen...

XVII

- Ha estat un veritable desastre Senyor Ministre. La Generalitat encara no ha donat la notícia, i no crec que la donin, però el GEI ha estat delmat. I de la mateixa màquina van prendre cafè com un centenar d'intendents, comissaris, inspectors...

- Però quan ha passat això Senyor Director General?

- Al llarg del dia han anat morint com a gossos de Síndrome Aguda Radioactiva. Ha estat un atac nuclear en tota regla. Sobre les dues de la tarda van començar a sentir-se malament, amb un quadre de diarrees, vòmits, anèmia... els queia el pèl, la pell a trossos, amb hemorràgies massives. Els metges del Servei van prescriure una quarantena fins que s'aclarís què estava passant, perquè semblaven símptomes d'intoxicació radioactiva. Van

portar un detector de radiacions vell, dels que es van comprar quan l'accident nuclear de Vandellos II, aquests trastos russos de la Guerra Freda perquè els electrònics no funcionaven, i gràcies als subcontractats xinesos, van arribar a la màquina de cafè. En l'aigua van trobar el dispositiu, molt enginyós. Qui va preparar el verí no va haver de tocar-ho.

- Déu meu! Com és possible?

- Catalunya ha estat atacada amb armes nuclears, Senyor Ministre. Han mort un centenar de persones, tots membres dels mossos, en la seva major part del GEI, els col·laboradors francesos de la Sûreté Nationale. I dos treballadors xinesos [gest estoic]. Caldrà unir-los als dos psicòlegs voluntaris i a tots els capellans morts de diverses confessions.

- Per l'amor de Déu! Senyor Director General, és el nostre home el de l'atac?

- És el terrorista, Senyor Ministre. Va inutilitzar les càmeres, no va ser filmat. Les dues agents que van registrar a la dona que va reposar la màquina aquest dia, la van descriure abans de morir com una dona rara, amb una pell estranya, així que és possible que es tractés d'una disfressa.

- Un home disfressat de dona, Senyor Director General?

- Una dona d'uns seixanta anys, disfressada de dona Senyor Ministre. No tinc cap dubte que estem davant una agent entrenada a Rússia. El plutoni té el segell del Centre. Però els russos juren i perjuren que la seva gent no ha estat. Així que és una renegada que ha estat dormida durant dècades. És una persona molt intel·ligent, ben preparada, amb bona logística, que està matant policies, religiosos, psicòlegs i immigrants xinesos... Ehem..., per plaer.

- Una russa? Què mata per plaer? Mare meva... Quina pista segueix ara, ehem, Senyor Director General?

- Investiguem a tots els agents que van caure per Catalunya després de la caiguda de la URSS. Em fa l'efecte que es tracta d'algú que es va venir a viure aquí, que va canviar d'identitat, i que va entrenar a algú en aquells anys. Algú a qui li ha donat per desenterrar els seus coneixements.

- I tens ja alguna idea?

- Alguna idea tinc. No hi ha tantes dones amb aquest cúmul de capacitats. Ha d'estar en arxiu...

- Tinc diverses candidates.

- Doncs dóna't pressa, que els de la Generalitat han demanat ajuda...

- Al Govern d'Espanya Senyor Ministre?

- No, no, al govern no. L'última idea de Puig Junior: ha demanat ajuda a Scotland Yard i al CSI de los Ángeles.

- Com Senyor Ministre?

- Als anglesos, als americans... Bo, deixa't ara de Senyor Ministre i de protocol. Explica'm Francesc. Explica'm aquesta història que em moro de curiositat. Quina història és aquesta que vas entrar a Urgències de la Vall D'Hebron amb el cul trencat?

[Un silenci ominós segueix a aquesta pregunta, mentre Francesc es posa més i més verd, fins que rebenta com un gra putrefacte].

- Què! Qui t'ho ha contat! És que hom no pot tenir una mica d'intimitat! A veure Joan, jo vaig entrar en Urgències perquè em vaig donar un cop al cap...

- Ja, ja Francesc, quin cop...

XVIII

M'ha costat poc treball convèncer al Llardós. Està aquí abaix, greixós i molt cridaner, lligat de peus i mans, cames obertes, ulls embenats, el coixí al cul i l'ull del cul obert. No l'aviso i vaig directa al dret, i li clavo el consolador. Molt gruixut. Molt llarg. Amb protuberàncies. El poso en mode batedora i clavo i trec. Els crits que fot m'estan molestant.

- Escolta, Llardós, calla't, no em puc concentrar.

- Aurgggghhhh!

- Vols que ho deixi?

- Augrrrrrrrh!

- D'acord [avaluo la situació]. Escolta, Llardós, que està fins al fons...

- Doncs fot-li fort!

- D'acord, però... N'estàs segur, Llardós?

- Síiii! Fot-li fort!

- D'acord.

Allargo la mà. És difícil amb l'arnès aquest... Temptejant, agafo el llum amb el seu peu de pedra, i l'hi estampo al cap sis o set vegades...

- Vols que et foti fort? Doncs entoma, entoma i entoma! Fill de puta!

- Agh! Ai! Urgh!

- Entoma malparit!

Hòsties. Que sembla que m'he passat una mica...

- Francesc, desperta collons, que no hem acabat.

La mare que em va parir... Com porto jo a aquest tio a l'Hospital? A veure, l'ambulància... [El miro amb pena]... I el pitjor de tot és que se m'ha fotut el quiqui. Bah [miro l'agenda], demà toca cuinar per als meus fills, que vindran a veure'm amb els néts...

XIX

- Bé Llardós, ja t'he perdonat.

- Què m'has perdonat? Però si per poc em mates tros de mula!

- No és per a tant home... Et fa mal el cap?

- Què si em fa mal? Osti tu, per fer-te a tu l'amor la propera vegada em poso un casc.

Aquesta nit, per reconciliar-nos, hem anat a una sala de festes del tipus happy night, i estem ballant a la pista. Música pop, llums de colors... Jo porto un vestit estampat de flors senzillet, polsera fina d'or i tacons. El Llardós està amb el seu vestit jaqueta i corbata negra. Quin pallús que està fet el malparit aquest. Mira com balla. Sembla un cangur.

- Porta una mica el ritme, collons, em desconcentro.

- És per la merda de la terrorista que em despisto Anna [misteriós i somrient], estem ja molt a prop d'ella.

- Ah. És una dona?

- [Cara de complicitat]. Dona, seixanta anys, entrenada per un agent de l'extinta Unió Soviètica.

- Una comunista?

- No crec que hi hagi res ideològic darrere. Aquesta dona és una psicòpata i ens ha deixat moltes pistes. Els últims assassinats, amb perdigons enverinats amb ricí, i els assassinats amb bales de gel, ens han dut a una agent búlgara.

- Ahà.

- [Explicatiu, didàctic, fa el pas de samba mentre sona una rumba] Els agents búlgars del Teló d'Acer eren els encarregats d'assassinar als enemics de la URSS. Empraven mètodes molt sofisticats.

- D'acord.

- I el de la bala de gel és molt interessant, perquè mata però no deixa rastre del projectil. S'escalfa i es fon. Els forenses i la policia científica encara busquen el projectil de l'últim assassinat [murmura misteriós]... Però jo sé que és de gel.

- No comparteixes aquesta informació?

- [Indiferent]. Sóc general de la Guàrdia Civil. Les competències les té assumida la Generalitat, Scotland Yard i el CSI, que des que el cotxe bomba de Via Laietana els va matar als seus agents, estan molt cabrejats. Així que no puc donar-los informació.

Ara posen la musiqueta del manisero. «Maníííííí». Ensopega amb unes butaques, cau, ve el de seguretat. S'aixeca.

- [Jo, amb remenada de malucs] I què faràs?

- Em mira molt satisfet de si mateix, sacsant els muscles.

- Anem a detenir-la aquesta nit. Ara mateix els meus agents la tenen envoltada. I en breu [molt satisfet], pam!, a la garjola.

- Sembles molt segur de tot... I si t'equivoques?

- No. Estic segur. Per cert [somriu], es diu Anna, com tu.

- Ah, fantàstic. Llavors, demà quedem per dinar?

- No, no crec [displicent], estaré molt ocupat. Ja et trucaré.

- D’acord.

- Escolta, no vols veure com la detenim... Pots acompanyar-me...

- No. Haig de portar a la meva néta Alícia al cinema. Demà dijous.

- Segur que veus la detenció per la telenet. L’anem a transmetre per la U.

- Sort, Llardós. Vés amb compte, amor.

- T’estimo. No et preocupis, està tot controlat...

No puc evitar-ho. Aquest imbècil m’ha fet engegar a riure. Quan aconsegueixo asserenar-me li dirigeixo una mirada de pedra.

- Preocupar-me? Jo? El que t’has de preocupar ets tu.

XX

Tres-cents agents del Grup Especial d’Operacions de la Guàrdia Civil tenen envoltada la casa d’Anna Duburden, enginyera de telecomunicacions, filla d’una agent búlgara que va fugir a Catalunya quan va caure el Mur. Absolutament perplexa, sense comprendre com l’han descobert, i recordant les severes instruccions que li va donar la seva mare (abans morta que presonera), contempla des dels seus monitors de vigilància l’operatiu, i escolta a l’agent de la Guàrdia, que per telenet, la insta a rendir-se. Sospirant, la senyora Duburden desplega les seves metralladores DShK. Els mecanismes automàtics les situen a les troneres dels murs, abans inofensives finestres. Des dels monitors, Ana Duburden contempla tots els punts de penetració dels agents, les seves tanquetes, franctiradors... Localitza els blancs i llança una pluja de bales perforants sobre els guàrdies civils, que intenten repel·lir l’agressió com poden. Quan s’adonen que se’ls tira un infern de foc damunt, és massa tard. Ni les armilles antibales, ni l’acer de les tanquetes resisteix el calibre dels projectils explosius. Els picoletos moren esventrats. Els vehicles esclaten. Duburden no perd el temps, i destrueix una darrere l’altra les posicions dels franctiradors,

derroca l'helicòpter de suport, llança bombes incendiàries... Francesc, acollonit però animós, recompon les seves malmeses forces, rep reforços mentre el país conté l'alè, i la U de Telenet retransmet la massacre al planeta. Per fi els Guàrdies volen una porta i penetren al pis-búnker, on Duburden es defensa a trets, i només cessa en la seva violenta actitud quan li esclata una granada de mà abans de llançar-la. Els civils aconsegueixen filmar a Duburden, encara amb vida, i amb un últim alè li crida al càmera que emet en directe, un contundent «Visca el Comunisme! Visca Bulgària!». I mor. Tots els esforços per reanimar-la, resulten inútils. La inspecció del seu habitatge i dels edificis al seu nom, revela un autèntic arsenal, segurament —diu el general Francesc— preparat amb finalitats destructives. El General de la Guàrdia Civil, el Ministre de l'Interior i el President del Govern són considerats com a herois pels Mossos d'Esquadra, que els victoregen entusiasmats per la fi del malson. Francesc truca a la seva xicota per dir-li que l'estima i que vol casar-se amb ella. Una riallada llarguíssima és l'alegre resposta.

- Anna, per què rius? M'estàs dient que no?

- Clar, Llardós, clar que em casaré amb tu. Quan acabin les celebracions i homenatges seré la teva esposa fins que la mort ens separi.

XXI

Pocs dies després, a la Gran Via de Madrid...

- A veure si aquesta tarda ens dóna temps d'anar a la Casa de Camp... Alerta! Aquí venen els quatre. Primer dispara a l'últim, al Ministre...

- Bang! Cras cras.

- D'acord, carrega't al Presi...

- Bang! Cras cras.

- Ara el conseller de...

- Bang! Cras cras.

- El Llardós que no se t'escapi...!

- Bang!

- Molt bé Alícia!

- Els he matat avieta?

- Als quatre, Alícia. Als quatre.

Fernando Ventura

No hi ha setmana més tràgica
que la que reprodueix
l' opressió quotidiana.

